

SPÁLENÉ MOSTY

Prekliatie temných elfov

Druhá kniha

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	GKBN
<u>Stanislav Hoferek</u>	<u>Greenie knižnica</u>	<u>CC-BY-NC-ND</u>	<u>Druhé (2020)</u>	<u>001100</u>

O knihe

Prekliatie temných elfov pokračuje svojou druhou časťou, ktorá sa odohráva hneď za Sianovým osudom. Epický fantasy príbeh začína po tom, čo sa Varena, nadaná čiernokňažníčka, dostáva k zdroju absolútnej moci. Kam až siaha zlo a čo vlastne znamená? Varena má všetko pevne v rukách a aj keď nikto nepozná každý diel jej motivácie, jedno je isté. Nestrpí, aby jej niekto stál v ceste.

V pokračovaní sa vracajú všetky postavy, ktoré v prvom dieli nenašli svoju smrť. Zároveň sa príbeh posúva ďalej a to tak do podzemia, ako i do ríše ľudí, do miest Čierneho rádu, na Zelený ostrov a ostatné miesta. Nechýba zrada, deštruktívna mágia a veľká túžba po nepredstaviteľnej moci. Netreba sa čudovať, že nie každý dosiahne presne to, čo si zaumieni. Predovšetkým ak sa akékoľvek známky ľudskosti a tolerance dostávajú do konfliktu so samotným bohom smrti. Kto je jeho bábkou? A ako sa dá postaviť proti tak silnej bytosti?

Obsah

SPÁLENÉ MOSTY.....	1
O knihe.....	2
1. kapitola – Skutočný nepriateľ.....	6
2. kapitola – Hrdinka.....	16
3. kapitola – Aringold.....	21
4. kapitola – Námestie.....	32
5. kapitola – Skutočná moc.....	36
6. kapitola – Herdanov plán.....	43
7. kapitola – Zelený ostrov.....	48
8. kapitola – Vajtar.....	54
9. kapitola – Čierny rád.....	59
10. kapitola – Marelova Veža.....	63
11. kapitola – Späť v jaskyniach.....	69
12. kapitola – Sordin.....	78
13. kapitola – Veľký pomocník.....	82
14. kapitola – Herdan a Eraniel.....	88
15. kapitola – Algebani a trolovia.....	90
16. kapitola – Šaman.....	93
17. kapitola – Biele lode.....	97
18. kapitola – Myšička.....	102
19. kapitola – Beznádej.....	109
20. kapitola – Dve sestry.....	114
Pokračovanie.....	118

1. kapitola – Skutočný nepriateľ

V jablkovom sade je krásne počasie. Slnko svieti a v tieni stromov je možnosť odpočinku pred horúčavou. Poludnie vrcholí. Napriek tomu nemá nikto dobrú náladu. Všetci pracujú tak dobre, ako vedia. Dokonca viac, ako v iné dni. Práca však nie je to, nad čím rozmýšľajú najviac. Myšlienkami sú pri rodinách, ktoré budú musieť opustiť. Namiesto práce v sade budú trpieť hladom na vzdialených bojiskách. Vojna sa blíži a slnečný deň sa raz skončí. Už zajtra bude deň, na ktorý sa nikto neteší. Deň, keď sa odložia podberáky a každý dostane do ruky kopiju, sekeru alebo to, čo ostane.

„Julita, dones ďalší vozík!“

Drobné dievča odbieha a za chvíľu tlačí voz, ktorý je pre ňu príliš ťažký. Tlačí ho do mierneho kopca. Aj keď je prázdny, pre ňu je to náročná práca. Bude trvať ešte pár rokov, kým bude aj ona pracovať naplno. Zatiaľ len nosí vodu alebo robí nejakú pomocnú prácu.

„Plečo mám nosiť tie vozíky pláve ja? Sú ťažké a nemám ich lada.“

„Viem, že ich nemáš rada. Ale niekto to musí robiť.“ Odpovedá jej jeden z pracovníkov. To isté sa pýta často a od všetkých dostáva tú istú odpoveď.

„To je pleto, že je tá vojna?“

„Áno, zlatíčko. To je kvôli tej vojne.“

Julita sa učí správne presúvať prázdne vozíky a hľadá na staršiu sestru, ako presúva skoro plné. Kedysi to robili muži, ale väčšina z nich je teraz v najbližšej dedine. Vie o tom, ale nemôže s tým nič urobiť. Počula, čo tam robia ostatní. Učia sa za vojakov. Žiadne testy a učenie od potulných učiteľov. Každý dostane do rúk zbraň a učia sa, ako ich používať. Proti panákom i jeden proti druhému. Mnohí sú v starých brneniach, ktoré síce neochránia, ale sú o niečo ľahšie. Tie najlepšie brnenia, podobne ako najlepšie zbrane, sú celkom inde.

„Hej! Hej ty, dávaj pozor! Zničila si koleso! Musíš dávať pozor na kamene. Rozumieš? Tak... rozumieš? A to práve teraz, keď máme najviac roboty!“

Starček na ňu kričí a ona mu neodpovedá. Je vysilená a len sleduje, ako sa jej sestra objavuje hneď vedľa nej aj s kladivom a snaží sa opraviť koleso na prázdnom vozíku.

„To nič, nič sa nedeje. Viem, že si nenarazila na ten kameň naschvál.“

„Ty mi velíš, ale prečo mi nikto iní nevelí?“

„Veríš. Musíš povedať R. Rozumieš?“

„Lozumiem.“

„Julita, sestrička, kedy ty dospeješ.“

„Čo to znamená dospeješ?“

„Kedy už budeš dospelá a tak. To je zložité.“

„Ty si dospelá?“

„Podľa mami áno, podľa otca nie. Ale to je jedno. Pozri sa, keď sa zas to koleso pokazí, musíš rýchlo zastaviť a toto zdvihnúť. Zdvihneš to?“

„Ja to neviem.“

„Ani ja som nevedela. Tu to chyt' a ťahaj. Poriadne. Dobre?“

„Doble.“

„Ach jaj, úplne naopak. Tak vieš čo? Keď sa niečo stane, tak mi len zamávaj a ja príbehnem.“

„Najladšej by som po tom stalom ujovi hodila jablko. Také hnusné a čelvivé.“

„To sa nepatrí. Musíš mi sľúbiť, že nič také neurobiš.“

„Ale plečo?“

„Proste preto. A aj tak by si netrafila.“

Zatiaľ čo sa sestry rozprávajú pri vozíku, ostatní usilovne pracujú. Nie všetky jablká sú úplne zrelé, ale už sa nemôže čakať s úrodou. Časť ostáva pestovateľom, ale väčšina ide pre armádu.

Neďaleko od sadu sa z mládencov i starších mužov stávajú vojaci. Nie je to ich rozhodnutie a pre tých, čo sú zvyknutý skôr na poľnohospodárske práce, je to o to ťažšie.

„Poriadne drž ten štít. Pekne hore!“

„Je ťažký a nemotorný.“

„Ale zachráni ti krk ty hlúpe chlapčisko!“

Ťažko povedať, kto je najmenej vhodný na vojnu. Po dlhých hodinách tréningu je väčšina viac zmorená, ako po celom dni prác v sade či na poliach. Málo odpočinku a veľa železa, s ktorým sa treba naučiť narábať.

„Ten štít ti pomôže. Ale musíš ho vedieť použiť. Sakra, máš štít v ruke prvýkrát?“

„Áno.“

„Hovorí sa áno, pane.“

„Áno pane.“

„Pamätaj si. Ty aj vy všetci ostatní. Štít je dôležitejší ako meč. Ak máš dobrý štít, môžeš s ním aj útočiť. Ak po tebe pália elfovia zo svojich lukov, tak ti meč nepomôže. Štít áno.“

„Prečo nie je dosť štítov pre každého?“

„Všetko bude. Meče, štíty, luky, palcáty, všetko. Ale musíte sa snažiť.“

Na bojovom cvičení je asi päťdesiat nováčikov. Skúsených bojovníkov je podstatne menej. Jeden, ktorý posudzuje stav a dvaja, ktorí sa zapájajú do tréningu. Nikto viac.

„Hovoril som, že máš zdvihnúť ten štít. Dajte mi niekto kopiju.“

Hlavný tréner a vyslanec kráľa je vysoký a silný chlap, ktorý si vie urobiť rešpekt. Koho má zlomiť, toho zlomí. Dvakrát odmietol tú robotu, ktorú práve robí. Verbovať nových bojovníkov zo sedliakov. Učiť základy boja z blízka a budovať disciplínu. Vždy mal radšej skutočných

profesionálov, ktorí idú od bitky k bitke. Rozkaz je rozkaz a niekto to musí robiť.

Zodvihol kopiju a celou silou udrel jednému z nováčikov do štítu, až ho o niečo odtlačil.

„Teraz si predstav, že nemáš žiadny štít. Netrafil by som drevo, ktoré ťa chráni, ale tvoje pľúca. Možno by som ťa prebodol. Alebo by som ti vybil dych, ty by si bol na zemi a mne sa stačí k tebe zohnúť a pridať ďalšiu ranu. Vlastne sa nemusím ani zohýbať.“

„Ale ten štít je ťažký.“

„Keby bol ľahký, tak ťa neochráni. A teraz ty. Ja zoberiem štít a ty kopiju. Zaútoč na mňa.“

„Ako?“

„Poriadne. Ideš! Sakra, prašti ma s tou kopijou. A znovu! Poriadne, takto by si ani muče neublížil!“

Začína sa objavovať smiech a tréner si vyberá toho, kto sa smeje najviac. Potom ďalšieho a ďalšieho. Stále dookola.

„Kedy bude prestávka? Slnko je už vysoko.“

„Teraz. Ale nie dlho. Načerpajte nové sily. Doneste mi niekto jablko a nejaké pivo. Máte tu pivo?“

„Trochu áno,“ zamumlal ten mladík, pre ktorého bol ťažký štít a kamsi odbehol.

Staršiemu vojakovi je jasné, že z týchto mužov nebude žiadna elitná jednotka. Tí, ktorí majú vojnu v krvi, sú už dávno na fronte. Alebo robia tú prácu, ktorú robí práve teraz on. Ak majú šťastie, slúžia priamo kráľovi. Takých je však veľmi málo.

„Doniesol som to pivo.“

„Si dobrý chlapík. Neber v zlom, že som po tebe musel kričať. Musím z teba urobiť chlapa a ríša teraz potrebuje veľa chlapov. Veľa silných, odhodlaných chlapov, ktorí vedia, čo je správne urobiť.“

„Doteraz som pracoval s hrablami, kosákmi a podberákmi.“

„Nič z toho ti nepomôže proti šípom.“

„Musíme proti elfom bojovať? Necítim voči nim žiadnu nenávisť.“

„To je dobre. Nenávisť nepotrebuješ. Nenávisť zatemňuje myseľ. Treba bojovnosť, to áno, ale v prvom rade treba uvažovať.“

„Môžeme vyhrať?“

„Na to odpoviem všetkým. Neraz som počul tú istú otázku.“

Bojovník, ktorý má na starosti verbovanie, sa stavia na veľkú debnu. Z tohto miesta je ho dobre vidno a získava si pozornosť každého jednotlivca.

„Viackrát padla otázka, či môžeme vojnu vyhrať. Odpoveď je jednoduchá. Je nás viac. Podstatne viac. Možno desiati na jedného, to nikto nevie. My máme profesionálnych vojakov a elfovia tiež. My máme civilistov a oni sú na tom rovnako. Ak chceme zvíťaziť, zvíťazíme. U

elfov nebudú bojovať všetci, zatiaľ čo my môžeme. Potrebujeme nové územie. Novú pôdu a miesto, kde budú stáť naše domovy.“

„Ale my nechceme vojnu, chceme mier.“

„Čím skôr skončí vojna, tým skôr začne mier. A čo je lepšie, mať mier a blahobyť, alebo mať mier a biedu? Teraz máme biedu.“

Jeho slová nepresvedčili každého. Mnohí majú oveľa lepšie podmienky, ako kedysi. Už nemusia myslieť na biedu, ktorá bola kedysi. Tí starší si pamätajú, že vojny priniesli oveľa viac biedy ako akéhokoľvek úžitku.

O to viac, že vojny s elfmi tu už boli a nikto ich nepovažoval za veľmi šťastné riešenie. Najčastejšie zomierajú tí, čo nemajú poriadnu zbroj a dostanú sa do prvej línie. Kto by už len chcel byť v prvej línii, ak vie, že druhá strana môže byť silnejšia? Čo ak majú bojovníci na druhej strane lepší výcvik a lepšiu výstroj?

„Ty v tom sivom. S tou sekerou. Bojoval si už predtým, je to tak?“

„Mám dve dcéry, musím vedieť bojovať, aby som ich ubránil.“

„Kde sú teraz?“

„Pracujú v sade. Budú pracovať aj keď my budeme preč.“

„Takže sú v bezpečí. Bojuj statočne a nič sa im nestane.“

„Im by nikto neublížil.“

„To som si nie celkom istý. Dajme sa do práce. Štíty držte hore. Pamätajte si, štít je tu na to, aby Vás chránil. Ak ho použijete zle, tak Vám nepomôže.“

Vyškolit' úplných nováčikov nie je nič jednoduché. Už po hodine sa namnožili rôzne zranenia. Ku koncu tréningu, ktorý bol zvolaný naozaj na poslednú chvíľu, sa to len tak hemžilo modrinami. Nechýbali problémami s členkami či pomliaždené ruky. Najvyšší čas ísť do jednoduchých postelí, pretože hneď ráno je nástup.

„Ocko, aj ty si bojoval?“

„Aj ja, dcérenka. Ale vidím, že aj ty si musela bojovať v sade so všetkou tou úrodou. Čo si robila?“

„Tlačila som vozík a ten starý ujo na mňa kličal. Nemám ho lada.“

„To nič. To je v poriadku. Teraz ma dobre počúvaj. Musíš byť silná. Musíš rýchlo rásť a budeš tak silná, ako tvoja sestra. Alebo ešte silnejšia. Ukáž mi svaly! Noo, výborne. Ale ešte na tom treba popracovať.“

„Ja nechcem, aby si išiel do vojny. Nech bojujú iní. Ty ostaň pri mne a pri Salii. Buď s nami.“

„Nemôžem, moje dievčatko. Musím bojovať. Tak to povedal kráľ i jeho vojaci. Vieš, čo to znamená?“

„Plečo musíš? Aj ty mi často niečo povieš a ja ťa niekedy neposlúchnem. Ale ty sa na mňa dlho nehneváš.“

„Musíš svoju sestru vo všetkom počúvať, keď budem preč. Rozumieš? Musíš byť pri nej a keď ti niečo povie, tak to urobíš bez odvrávania.“

„Kedy sa vlátiš?“

„Neviem, ale vrátim sa. K tebe, k Salii aj k tvojej mamičke. Musíš mi sľúbiť, že budeš počúvať Saliu aj mamičku na slovo.“

„Ale ja nechcem. Ladšej pôjdem do vojny s tebou. Viem dobre hádzať jablkami. Veľmi dobre, Aj Saliu som tlafila. Vlastne skolo. Lýchlo zmizla. Tlafila by som ju, ale už tam nebola.“

„Ja viem, ty moja bojovníčka. Až budeš veľká, tak toho dokážeš naozaj veľa. Možno aj v hode jablkom.“

Hovorí sa, že noc pred bojom je najdlhšia a posledné noc strávená s rodinou zas najkratšia. Zajtra je skoré ranné vstávanie a pochod. Čo sa bude diať ďalej, to presne nevie vôbec nikto. Otec sa lúči s dcérami i so ženou a vie, že ich nemusí znovu uvidieť. Boj proti úplne inému národu nebude príjemný. Zvlášť proti niekomu, kto je oveľa efektívnejší v boji na diaľku. Každý spánok má svoj koniec.

„Vstávaj! Vstávajte všetci! Rýchlo! Rýchlo!“

Salia sa snaží čo najrýchlejšie zobudiť ostatných. Celé budovy sú v plameňoch a ďalšie zapálené šípy pristávajú na jednoduchej streche. Suché drevo padá za obeť hladnému ohňu a vnútrajšok domov zahaľuje hustý dym.

Neváha ani chvíľu. Už nechce skrývať to, čo dokáže. Viac ako na seba jej záleží na iných. Rýchlo uteká k sestre a kúsok látky si dáva pred ústa. Skôr ako by to dokázal ktokoľvek iný ju dostáva von.

Julita nedýcha. Sestra sa ju snaží oživiť, ale jej snaha je márna. Prevracia ju a snaží sa o to, aby sa znovu nadýchla. Nie je tu nikto, kto by jej pomohol. Počuť len praskajúci oheň a zvuk dopadu šípov.

Staršia z dvoch sestier nemá čas na výber. Môže sa ďalej pokúšať o oživenie mladej Julity, alebo skúsiť zachrániť ostatných. Náročná voľba. O to náročnejšia, že ktorýkoľvek šíp ju môže zabiť. Salia nie je dospelá, ale pohľad na zničený domov a stratu najbližších by rozplakal každého.

Niekoľko ľudí vyšlo von. Miestni spáči sú poväčšine otrávení dymom a ich prvým cieľom je nadýchať sa čerstvého vzduchu. Na skupinu ľudí letí okamžite množstvo šípov. Umierajú muži a umierajú ženy, bez ohľadu na vek.

Salia sa vzdáva. Nemá so sebou žiadnu zbraň a keby aj mala, proti takej presile by nemala najmenšiu šancu. Stavia sa čelom k miestu, z ktorého podľa nej vylietavajú šípy. Nevie nič o vojne, alebo lepšie povedané, doteraz o nej nevedela nič.

Blížia sa ďalšie šípy. Nieкто v tej diaľke ju považuje za hrozbu. Uteká preč tak rýchlo, ako len dokáže. Nezastavuje sa. Priamo za sadom je malá budova, ktorá kedysi slúžila ako sklad náradia. V podstate trochu väčšia búda. Nehorí, nikto na ňu neposlal zapálené šípy. Stále je to lepšie ako rovná lúka.

2. kapitola – Hrdinka

Na druhú stranu dediny je tiež strašný pohľad. Hanzo nerozumie, čo sa deje. Nevie, čo má robiť. Na základnom školení sa z ľudí pracujúcich v sadoch majú stať vojaci. Nikto im však nepovedal pravdu o nebezpečenstve, ktoré sa blíži. Majú bojovať proti elfom, ale toto nie je žiadny boj. Šípy z veľkej diaľky kosia ľudí ako roľník pšenicu. Ten, koho netrafili, je v šoku a nevie okamžite reagovať. Zobrať luk a strieľať naprázdno tých, ktorých vôbec nevidno? Alebo zobrať meč a utekať k nim v slepej nádeji, že všetkých pozabíja?

Veliteľ je mŕtvy. Rammo tiež. Sreni tak isto. Z tých, čo mu pomáhali i z jeho neprajníkov sú len telá, z ktorých trčia šípy.

„Štít! Štít!“ Hanzo volá a rýchlo dvíha ťažký štít.

Tí, čo sú ešte nažive, sa snažia dostať k štítom. Málokomu sa to darí a ten, kto štít naozaj uchoпил, dostal zásah do členku a v bolestiach štít opustil.

„Musím vydržať, dôjdu im šípy. Vydržím to. Utečiem a...“

Hanzo hovorí len tak pre seba. Posmeľuje sa. Všíma si stúpajúci dym z jeho domova. Myslí na dýku, ktorou by ukončil svoj život. Bez rodičov a priateľov nechce žiť. Je mu jasné, že všetci tí pyšní a hlavne

skúsení bojovníci by mysleli na pomstu. On taký nie je. Zrazu dostáva iný nápad. Bláznivý. Líha si na podlahu a ukladá na seba ťažký štít, ako perinu. Mládenec je mladý a pohyblivý a krúti sa do kľbka tak, aby bol pred šípmi alebo inými hrozbami chránený z každej strany. Modlí sa, aby to stačilo.

Pobyt pod štítom mu zužuje zorné pole. To, čo vidí, si zapamätá do konca života. Rozhoduje sa, čo urobí neskôr. Začne utekať? Oстане čo najdlhšie? Získa viac informácií? Jeho možnosti sú veľmi limitované. Hnedý štít z ťažkého dreva zatiaľ nezachytil žiadny prichádzajúci šíp.

Myslí si veľa vecí, Nič iné ako rozmýšľať a triasť sa od strachu nemôže. Premýšľa, prečo prišlo k útoku. Čo z toho elfovia majú. Vie, že sú to elfovia, lebo kedysi videl, ako sa vyrábajú šípy. Tie ľudské vyzerajú inak, sú menej zdobené a kratšie. Aj hroty šípv vyzerajú inak. Keby chcel, môže si niektorý šíp zobrať do rúk, ale radšej bude hrať mŕtvolu či korytnačku.

Prechádzajú minúty a možno i hodiny. Hanzo to nemôže vedieť. Všade je stále tmavá noc a jediné výraznejšie svetlo je z neďalekých plameňov. Šípy už dlhšiu dobu nepustošili všetko živé.

Počuje kroky. Nieкто sa blíži a nezastavuje.

„Psst. Počuješ ma?“

Hanzo je ticho. Nevie, či nejde o nejaký blud. Túto noc zomrelo veľa ľudí a on nechce byť ďalší.

„Hanzo. No tak. Vidím ťa pod tým štítom.“

Stále neodpovedá. Snaží sa byť čo najtichšie. Štít sa snaží podvihnúť ženská postava. Vyzerá presne ako Salia, len je viac špinavá.

„Rýchlo. Musíme ísť teraz hneď!“

„Kam?“

„Prechádzajú tadiaľto zabijaci. Jeden ma skúšal zabiť, ale ušla som mu. Nájdu aj teba. Nás oboch. Musíme rýchlo ísť.“

„Zabijaci?“

„S ohnivými šípmi všetko zapálili a teraz chcú zabiť tých, čo to prežili. Daj mi ruku.“

„Kde sú ostatní?“

„Nikoho som nevidela. Zabili všetkých. Teraz pod'. Inak zabijú aj nás.“

Salia a Hanzo opúšťajú toto miesto. Mladík chce zobrať so sebou štít, ale ona ho presviedča, aby to nerobil.

„Prečo nie? Prečo nezobrať ten štít?“

„Máme inú obranu. Poďme.“

„Akú inú obranu?“

Salia dáva ruku na ústa mladému Hanzovi. Nepomáha to. Jeden zo zabijakov sa k nim rýchlo blíži.

„Utekaj.“

„Nie. Budem bojovať.“

„Neblbni. Musíme utiecť! Rýchlo!“

„Ty utekaj. Ja ťa ochránim.“

Tieto slová by bežne pasovali do tragickej komédie. Prípadne rovno do tragédie. Zabijakovi nevidno do tváre, ale vidno jeho dva nože, ktoré sú pôsobením akejsi mágie černejšie ako tá najtemnejšia noc bez hviezd. Hanzo berie prvú pevnú palicu čo našiel a mieri ju na zabijaka. Jedno seknutie čiernym nožom a z palice ostáva kúsok na zemi. Nôž cez ňu prešiel bez toho, aby sa ruka zabijaka vôbec spomalila.

„Ty, mladý bojovník, povieš svojmu kráľovi, čo sa tu stalo. Si jediný, kto prežil.“

Zabijak hovorí ženským hlasom, ale nie je to hlas človeka. Pozerá na Hanza a následne na Saliu. Sleduje jej pohyb a zrazu po nej hádže jeden z nožov.

Nôž sa zabára do kameňa za Saliou. Keby rýchlo nezmizla, bol by to jej koniec.

„Kto si?“ Pýta sa Hanzo po tom, čo si všimol, že mu záhadná sila práve znemožnila útek.

„Som Smrť. Som Spravodlivosť. Som tvoj kat. Tvoja kamarátka je rýchlejšia ako ty a môj odkaz ľuďom dopraví rýchlejšie. Túto tragédiu nikto neprežil.“

Hanzo padá na zem s podrezaným hrdlom. Varena je spokojná. Nemá dôvod naháňať Saliu. Tá nech si beží a donesie správu. Vojna je krvavá a to hrá Varena do kariet úplne výborne. Má svojich služobníkov. Zhoda náhod, Herdanova krvilačnosť a neobmedzená moc, to nie je dobrá kombinácia pre kohokoľvek, kto jej bude stáť v ceste. Elfskí lukostrelci, ktorých kompletne ovláda, prichádzajú do dediny a zbierajú šípy, ktoré sa dajú ešte použiť. Iní presúvajú tela na hromadu. Rituál sa môže začať.

3. kapitola – Aringold

Aringold. Zlato Arinov. Prístav tých, ktorých nikto nepozná. Križovatka ciest, ktoré spájajú extrémne bohatstvo a extrémnu chudobu. Mesto zo zlata, dreva, driny a krvi. V rôznych pomeroch. Domy obohnané hradbami, ktoré nikdy nikto nedobil s armádou. Niekedy úplne stačí jeden správny muž a jedna správna dýka. Aringold je najväčšie mesto i najväčší pamätník vecí, ktoré si už nikto nemôže pamätať. Mesto s tisíckami vlajok, ktoré sa menia vždy, keď jedného tyrana nahradí niekto, kto bude po krátkom čase presne rovnaký. Alebo keď sa tí rozumní ľudia dohodnú na novom, prevratnom riešení, ale nedožijú sa rána. Aringold sú luxusné obydlia, pred ktorými čakajú na svoju šancu ľudia bez domova. Je to tiež miesto, kde sa dá zohnať víno z celého známeho sveta, ale len tí vyvolení si môžu viac ako pár pohárikov do roka dovoliť.

Zlatá pevnosť nie je zo zlata. V podstate jediné, čo je na nej zlaté, sú rôzne drobné dekorácie. Predovšetkým vyššie položené. Miesto, kde sa za okrúhlym stolom stretávajú tí najmocnejší z mocných. Hlavy veľkých rodov, prípadne ich zástupcovia, často rokujú do neskorých hodín o aktuálnych problémoch. Čo je to aktuálny problém, na to sú rôzne názory medzi jednotlivými rodmi. Dnes je však výnimka. V obrovskej sieni s desiatkami detailne spracovaných obrazov je šesť drevených kresiel a na jednom z nich sú jemné kožušiny. Sedenie pre kráľa. Všetky miesta sú plné. Kráľ a hlavy piatich významných rodov.

Kráľ Belman, tretí svojho mena, je rozumný človek. Najlepší kráľ svojej dynastie. Aj keď ani jeden z jeho predchodcov nebol nejako

výrazne zlý. Belmanovi predkovia sa snažili udržať si trón. V čase nástupu Belmana III. je tento problém zažehnaný, ale mnohé iné problémy sa objavujú a vyžadujú riešenie.

„Každý z Vás pozná situáciu. Čo navrhujete?“

„V krajine je hlad. Ak je niekto natoľko sprostý, že to nedokáže pochopiť, tak to bude znamenať obrovské škody.“ Elon z rodu Maraskenov je známy svojou rétorikou a nikdy si neberie servítku pred ústa.

„Máme vojnu, potrebujeme vojakov,“ oponuje mu Haren z rodu Laskerov.

Maraskeni a Laskeri nie sú spriatelnené rody. Každý nájde na tom druhom množstvo chýb a niekedy je problém donútiť zástupcov týchto rodov, aby si sadli za jeden stôl.

„Haren, uvažuj. Ak z roľníkov urobíš vojakov, kto bude robiť na poliach? Ak odviečieš mladých pred tým, ako si založia rodiny, kto bude bojovať v ďalších vojnách? A ak bude krajina plná vdov, kým sa staneme? Budeme silnejúce kráľovstvo, ktoré si každý želá, alebo budeme pravým opakom?“

„Stále tie isté argumenty. Vaše domy nehoria, vašich lesníkov, rybárov či roľníkov nikto neodstreľuje. Vaše obilie nehorí. My bojujeme a Vy nám máte pomáhať. Takže my budeme mať veľké straty a Vy budete cez deň hladkať svoje ovečky.“

„V krajine je chaos, ale Vy, mudrci, začnete vojnu. Proti tomu, s kým viete relatívne dobre vychádzať. Napadnete ich a potom plačete, že tí a tí sa bránia. Mám správy o tom, čo sa stalo v tej malej pevnosti. Aj čo sa

deje na hraniciach. Tvoj ľud umiera. Elfovia ho kosia. Ale to nie je ich chyba. To nie je ani chyba tvojich ľudí, ktorí počúvli tvoj rozkaz. Je to tvoja chyba, tvoja zodpovednosť a tvoje zlyhanie.“

„Ako chceš vyriešiť problémy s tým, že máme málo pôdy? Na východe je oveľa viac ľudí ako na západe. My myslíme dopredu a sme zvyknutí na ťažké časy. Na západe máte mier a čo viem, veľa ľudí sa tam nehrnie. U vás nie je práca. Len makanie na poli od rána do večera.“

„Naši muži a teraz už aj vdovy, starci a vlastne všetci musia makať na poliach, aby sme uživilí ostatných. Každý rod sa snaží uživiť sám seba a postarať sa aj o rezervu na horšie časy. Vy nie. Vy si vyhlásite vojnu a keď dostanete na prdel, tak chcete našich ľudí. Vojakov, roľníkov, kohokoľvek. A naše obilie, naše mäso. Stále niečo pýtate, ale nič nám nedávate. My makáme, aby sme mali niečo aj my, aj ostatní. Vy sa množíte ako králiky a potom musia rodičia predávať svoje deti, aby tie ostatné mohli jesť.“

„My bránime Vaše zeme pred čímkoľvek, čo je na východe. My sme stavali Vaše domy a farmy. My sme Vás naučili ovládnuť zlato, meď i železo. My sme zjednocovali silou i diplomaciou a teraz žiadame o pomoc. Nie preto, aby sme Vám ublížili. Žiadame ju preto, aby sme mali kde sadiť vlastné obilie a chovať zvieratá. Chránime Vás a potrebujeme na to získať strategické územia. Vieme, kde sa dajú ťažiť potrebné suroviny i to, že nie je ľahké odtiaľ vyhnať elfov. Ak budeme mať viac železa my, budete ho mať viac i Vy.“

„V poriadku,“ prerušuje ich kráľ. „Čo si myslia ostatné rody?“

„Severozápad nie je od západu tak rozdielny. Naši chlapi sú nútení ísť do zbytočnej vojny. Máme z toho niečo? Nič, len utrpenie.“

„Severozápad? To už ani nepovieš názov tvojho rodu? Tak sa hanbiš za seba, že sa nazveš severozápad? My bojujeme. Ovendall a Lasker boli ako bratia a my budeme bojovať po boku našich bratov. Vraj zbytočná

vojna. Vojna nie je zbytočná. Vojna je na to, aby sa niečo vyriešilo. Tak pošlite armády, nech to vyriešime. Pošlite poriadne jedlo, nech vojaci bojujú lepšie a dosiahnu víťazstvo.“

Kráľ uvažuje. Nechce urobiť žiadne unáhlené rozhodnutie. Vyjadrili sa dva rody na každej strane. Ten piaty zatiaľ nie. Piaty rod je zameraný na obchod.

„Je to vyrovnané. Čo piaty rod? Vy, južania, máte vždy diplomatickú odpoveď. Napriek tomu ste vždy na strane Maraskenov a ostatných rodov zo západu.“

„My sme... my sme za vojnu. Pošleme všetkých bojovníkov, čo nájdeme. Najmíme žoldnierov. Nakúpme najlepšie zbrane a poďme bojovať.“

„Toto nie je pre Vás typické. Čo sa stalo? Prečo takýto názor?“

„Robíme to, čo je správne. Somariny budeme riešiť potom.“

Kráľ odchádza. Je to jeho bežná reakcia. Po vypočutí si všetkých argumentov chce byť na chvíľu sám. Pozerá na obrazy hrdinov i darebákov, ktorých propaganda označila ako hrdinov. Králi, veľkí vojvodcovia, i tá najzvláštnejšia výnimka. Kráľ sa pozerá na obraz zhrbeného starca, ktorého si v jeho dobe všetci vážili. Potichu ho chváli, tak ako veľakrát predtým. Kráľov vzor. Človek, ktorý vedel zmanipulovať kohokoľvek pre väčšie dobro. Po chvíli sa vracia.

„Rozhodol som sa. Vojna je zbytočná. Ríša je vysilená a máme množstvo problémov, a to vojna len...“

Kráľov prejav skončil. Ako keby ho neviditeľná ruka umlčala. Na zem padá jeho koruna a on sa ju ani nesnaží chytiť. Rýchlo sa k nemu rozbehol jeden zo sluhov a spadnutú korunu mu podáva do rúk.

„Si v poriadku?“ Pýta sa Elon Marasken.

„Uvedomil som si niečo dôležité.“

„Čo také?“

„Potrebujeme víťazstvo. Za každú cenu. Spojené armády Laskerov, Maraskenov, Ovendallov a ostatných, vrátane temných elfov, budú sláviť úspech.“

„Temných elfov? Čože? Nie každý je presvedčený, že vôbec existujú a ty z nich chceš urobiť najlepších spojencov?“

„Nenávidia svojich bratov. Všetci ľudia pôjdu proti lesným elfom. Pomôžu nám všetci z jaskýň. Proti ich šermiarom povoláme trolov, proti ich lukostrelcom sa postavia tí najlepší trpaslíci v ich pevných brneniach.“

„To je šialenstvo. Nič o nich nevieme. Navyše sú ďaleko. Zaklopeme niekomu na dvere a požiadame ich, aby bojovali proti tým, s ktorými ani neprichádzajú veľmi do kontaktu?“

„Povoláme aj Čierny rád.“

Kráľ hovorí svoje myšlienky. Rody zo západu mu nerozumejú a rody z východu mu prestávajú rozumieť. Akí temní elfovia? A trpaslíci? Vážne idú prehovárať trolov?

„Kráľ, ceníme si tvoju pomoc. Spolu porazíme elfov a zaberieme toľko pôdy, koľko potrebujeme.“ Hovorí Haren Lasker a vidno, že s ním niektorí nesúhlasia.

„Musíme ich povraždiť všetkých.“

„Všetkých? Aj ženy a deti? Povraždiť tých elfov, s ktorými nikdy neboli problémy? Ja, Elon z rodu Maraskenov, sa na tom nezúčastním. A nikto z môjho ľudu tiež nie.“

„Potom si zradca. Stráže!“

Kráľova garda chytá správcu západnej provincie a ten sa bráni len slovami. Dobre mienené, rozumné argumenty, ako keby nešli k tým správnym ušiam.

„Čo s ním?“

„Obesiť. Verejne.“

„Pane? Toto nie je správne. Elon Vám dobre slúži už celé roky. Ešte včera ste ho prehlásili za najlepšieho priateľa koruny.“

„Veci sa menia. Zradcov nestrpím. Elfov zabijeme.“

„Stráže, okamžite prestaňte. Kráľ je očarovaný. Niekoho ho očaroval. To nie je kráľ.“

„Ja som tvoj kráľ a všetci budú robiť presne to, čo im poviem, jasné?“

„My na východe si prajeme vojnu. Aj nové územia. Ale vraždiť elfov nie je správne. Zabíjať ženy a deti nebudeme.“

„Ani my! Ani my! Ani my! Preč s kráľom!“

Všetkých pět lordov sa postupne postavilo proti kráľovi. Prekvapená kráľovská garda nevie, čo má robiť.

„Všetci ma počúvajte! Ak niekto očaroval kráľa, alebo dokázal presvedčiť kráľa na niečo tak ohavné, tak tomu musíme čeliť spoločne.“

„Ja som tu kráľ. A to, čo hovorím, je správne a potrebné. Zbavme sa elfov. Máme na to príležitosť a spojencov.“

„Ja, Elon Marasken, ťa týmto odsudzujem k pobytu v žalári.“

„Ako myslíš, malý človek.“

Elon berie do rúk pohár s vínom a hádže ho po kráľovi. Ten sa ani nepohne.

„Vidíte to? To je dôkaz. Keby nebol očarovaný, tak sa uhne. Rýchlo ho zatknite.“

„Nezdá sa mi to. Keby ho niekto očaroval, tak ten niekto by určite nechcel, aby sme to hneď odhalili. Niečo dôležité nám uniká.“

Lordi sa snažia získať niečo z tváre samotného kráľa, ale ten sa len nezadržateľne smeje a hovorí rôzne nezmysly.

„Jeden z mojich elitných rytierov, Kadlo, sa s niečím podobným stretol. Uvažujte. Kto nás chce rozhádať? Kto má na to najväčší dôvod? Komu to najviac prispeje? Keby išlo všetko podľa plánu, tak by väčšina chcela ukončiť vojnu s elfmi na východe. Ten niekto ale chce, aby sa tam bojovalo. Aby sme elfom ublížili čo najviac. Takže by to mohol byť

niekto, kto nemá rád elfov. Zároveň niekto, komu nie je cudzia mágia a kto dokáže povedať slovné spojenie Malý človek. To neurobí hocikto.“

„Vyzerá to na černokňažníkov temných elfov. Ale pochybujem, že by to bol niekto z nich. Tento konflikt je im vzdialený.“

„To je sprostosť. Sú ku konfliktu najbližšie. Poslať na územie elfov ľudskú armádu je ten najrýchlejší spôsob, ako poriadne preriediť ich počty. Jasné ako facka. A môžeme to celé overiť.“

„Ako?“

„U Laskerov ste nikdy neuvažovali nad tým, že každé kúzlo má svoju slabosť? Keby kúzlenie nebolo nejako limitované, tak by kúzľil každý a žiadneho dobrého kúzelníka by nebolo možné zastaviť. Niečo tu mám. Slzy Eraniel.“

Elon vyberá z vrecka malú fľaštičku naplnenú priehľadnou tekutinou. Vstáva a ide priamo ku kráľovi. Otvára ju kráľovi pri nose.

Kráľ sa prestáva smiať. Začína pôsobiť nervózne a zmätene.

„Čo je? Čo sa to stalo? Elon?“

„Áno, som to ja. A ty mi povedz, kto ťa očaroval. Kto to bol?“

„On!“ Kráľ Belman ukazuje na lorda z južných krajín, ktorý bol doteraz skoro úplne ticho.

Varena ukazuje svoju pravú tvár. Oblečená v tmavom, s prefíkaným pohľadom a ťažko popísateľným osobným čarom.

„Kto si a čo si urobila s lordom?“

„Som Spravodlivosť. Som smrť. A on mi slúži v druhom živote.“

„Zabila si človeka len preto, aby si sa sem dostala. Za to ťa neminie trest.“

„Ako mi už len Vy chcete ublížiť? V skutočnosti tu ani nie som.“

„Ale si. Na ňu!“

Niekoľko strážcov sa chystá chytiť elfskú čarodejnicu, ale tá má celkom iné plány. Jednoduchým kúzlom rozbíja fľaštičku s tekutinou. Následne používa kúzlo, ktoré sa naučila len nedávno. Herdanova moc jej umožňuje zosilniť kúzlo. Stráže sú roztrhané na kúsky a znovu zostavené ako nehybné sochy, ktoré sa po okamihu menia na hromadu jemného prachu. Nestíhajú ani vykriknúť.

„Čakajte. Stojte! Ty, čarodejnica, povedz čo chceš. Aké sú tvoje požiadavky?“

„Mám silu pozabíjať Vás všetkých. Ale neurobím to. Mám lepšie plány. Vy urobíte presne to, čo chcem a nikomu sa nič nestane.“

„A čo chceš?“

„Zničte elfov a budete mi slúžiť. Môj ľud a Váš ľud môžu byť priatelia a spojenci.“

„Priateľov si nezískavaš vyhrážkami alebo vraždami. Mohla si prísť s ponukou bez toho, aby sa niekomu ublížilo.“

„Niekoľko malých smrtí v prospech malého víťazstva. Už teraz je ľudí vo Vašom kráľovstve viac, ako na začiatku tohto rokovania. Viem to. Viem toho veľa. Odmietnuť to, čo dokážem a ponúkam by bolo veľmi hlúpe.“

„Dokážeš veľa? Vieš veľa? Tak schválne, koľko temných elfov je v jaskyniach?“

„Desať tisíc oddaných bojovníkov. Všetci majú dobrý výcvik a zbrane. Máme jašterov a tiež zbrane, aké Vy, ľudia, nepoznáte.“

„Jašteri? Čo to je?“

„Ak by ste sa proti jazdcom na jašteroch ocitli na bojovom poli, už by ste to nemali komu ďalej povedať.“

Elon Marasken má vždy nejaké plány a je mu jasné, že vojna je niekedy nevyhnutná. Ale vojna proti komu? A ktorá armáda by bojovala po boku Maraskenov? O slovo sa hlási Elon Lasker.

„Ako ťa môžeme oslovovať? Kto si?“

„Moje meno nie je podstatné,“ hovorí Varena a je prekvapená, prečo sa ju niekto pýta práve toto.

„Ak máme byť spojenci, tak by sme sa mali lepšie poznať. Ty ovládaš silnú armádu a ako všetci vidíme, aj čary. Môžeme sa dohodnúť. Ty niečo chceš a my tiež.“

„Čo už len Vy môžete chcieť?“

„Skús sem nejakým zázračným spôsobom doniesť Kadla. Rytiera, ktorého sme tu spomínali.“

„Nemôžem.“

„Ako nemôžeš?“

„Magicky ho nevidím. Možno nie je nažive.“

„Ty si ho zabila? Tak ale to je veľmi zlé rozhodnutie.“

„Nezabila som nikoho s takým menom.“

„Mám tvoje slovo?“

„Načo ti je slovo? Urobíme to inak. Vy, ľudia, pošlite Vašich najlepších bojovníkov proti elfom. Zničte ich. A ja budem vďačná.“

„Alebo sa dohodneme s elfami, trpaslíkmi, trolmi a neviem kto všetko tam je a zničíme ňa.“

Varene došla trpezlivosť. Vytiahla čierny nôž a plnou silou ho hodila po lordovi Laskerovi. Veľmi rýchlo padol na zem. Nemohol sa brániť. Skúsila hodiť aj druhý nôž, ale spomenula si, že ho niekde zabudla.

Všetci lordi a všetci bojovníci tasia svoje meče a vrhajú sa na ňu. Ona uteká. Jedno zaklínadlo a už je ďaleko od tých, ktorých chcela mať na svojej strane. Má veľkú moc, ale skúsenosti s ľuďmi jej chýbajú.

4. kapitola – Námestie

Námestie Aringoldu je plné ľudí, ale nejde o žiadnu oslavu. Na stožiaroch sú tmavé vlajky. Rod Laskerov prišiel o svojho lorda. Kráľ prišiel o jedného priateľa. Rýchlosťou lesného požiaru sa o udalostiach dozvedela väčšina mesta. Niektorí v svojich domoch a iní v rôznych podnikoch alebo len tak na trhu.

Nový lord Lasker ešte nevie, že sa práve stal lordom. Nie je v hlavnom meste. Podobne ako množstvo vojakov, ktorí vedú viac alebo menej úspešnú vojnu na východe proti elfom. Väčšina sedliakov je na poliach a v svojich chatrčiach mimo mesto.

Salia prichádza pešo. Má zničenú ľavú topánku a vidno z nej vyčerpanie i naliehanie. Prichádza so správou, že na jednom málo dôležitom mieste sa stala tragédia, zatiaľ čo sa dozvedá o udalostiach v hlavnom meste. Patrí do panstva Laskerov, východných lordov.

Nemá žiadny pergamen s písomným svedectvom. Má len to, čo sama videla a zažila. Osobnú skúsenosť, ktorá je viac ťaživá ako fakt, že musí prejsť veľkú vzdialenosť s poškodenou obuvou.

„Temná elfka zabila Harena Laskera a Lana Hartala! Lasker je mŕtvy! Hartal je mŕtvy!“

Všade sú tie isté myšlienky preberané poriadne nahlas. K Salii sa dostávajú bez toho, aby sa musela nejako snažiť. Sama si pre seba opakuje mená. Hartal a všetci tí južania sú síce relatívne známy, ale veľa neznamenujú. Ale Lasker? Laskeri sú dôležitý a vážený rod. Ak sa im niečo stane, tak to ovplyvní každého. Salii to pripadá, ako keby košatý strom prišiel o korene i najdôležitejšie konáre.

„Prosím Vás, čo sa stalo?“ Salia sa pýta pekára, ktorý vyšiel do ulíc s odevom, na ktorom je ešte stále múka.

„Čarodejnica. Vedel som, že existujú. Ako sa dostala až sem, to vôbec neviem.“

„Je silná. Urobila veľkú škodu aj na poliach a v sadoch.“

„Kto to vlastne je?“

„Neviem. Ale zistím to.“

„Ty? Sedlička?“

„Áno, ja. Pomstím sa.“

Salia ukazuje nôž, ktorý si celú cestu nesie zo sebou. Je čierny ako kamene spod tej najčernejšej zeme. Neodráža žiadne svetlo a dokonca sa zdá, že svetlo pohlcuje. Čokoľvek vedľa neho je oveľa tmavšie ako zvyčajne.

„To je ona! Čarodejnica! Chyťte ju! Chyťte ju!“

„Nie som čarodejnica. Ale stretla som ju a chcela ma zabiť.“

„Strážte! Strážte, rýchlo! Tu je tá čarodejnica!“

Mladá žena nemá na výber. Snaží sa utiecť, ale je to márne. Priveľa ľudí ju naháňa a sú všade okolo nej. Nikoho tu nepozná a nikto jej neverí.

„Nechajte ma! Nechajte. Aaaa!“

Pekárov syn ju chytá ako prvý a niekoľko mešťanov s jednoduchými zbraňami sa ju snaží dobiť palicami alebo v podstate čímkoľvek, čo je po ruke.

Nemá na výber. Musí ujsť tak, že ju zas ďalší budú považovať za čarodejnicu. Salia je rýchla a aj keď svoju schopnosť dobre nechápe, teraz jej ďakuje viac, ako kedykoľvek predtým.

Myslí na svoj holý život. Na Julitu a na všetko zlo, ktoré sa valí zo všetkých strán.

Pred bránou je posledný strážnik. Snaží sa mu ujsť, ale jej rýchly útek sa stáva stále náročnejším. Pred strážcu padá úplne vyčerpaná.

„Nie som čarodejnica. Nie som.“

„Ja viem. Pod', Salia. Si v bezpečí.“

Dievča rada prijíma ponúknutú ruku a strážca sa bez akéhokoľvek premyslenia stavia medzi ju a všetkých ostatných.

„Vieš, kto som, dievča?“

„Ty si tá čarodejnica. Len si zmenila podobu.“

„Nie som tvoj nepriateľ. Poznám tvoj dar.“

Strážca sa mení na úplne inú bytosť. Krásna mladá žena s bledomodrých šatách s jasnými zlatými hviezdami. Vysoká a s príjemným hlasom. Milá a silná zároveň.

Salia neobdivuje jej krásu. Vyberá čierny nôž a okamžite ho používa. Krk krásnej bytosti je jej cieľ a neminula ho. Má pocit, že robí to, čo mal niekto urobiť už dávno.

Krásne šaty sa rýchlo farbia do krvava a bytosť padá na kolená. Nevidno na nej hnev, len nepochopenie. Smutné oči sa pomaly zatvárajú.

„Je po všetkom. Za Julitu a za všetkých.“ Salia dvíha nôž a zasadzuje ďalší a ďalší úder.

Krásna žena sa nesnaží brániť. Všetku svoju energiu zbiera na jedno posledné gesto. Dvíha ruku a ukazuje ňou na slnko.

5. kapitola – Skutočná moc

Ainir premýšľa pri chráme Eraniel, keď na neho prichádza akási slabosť, akú nikdy nepoznal. Pozerá sa na lukostrelcov, na Kadla i temných elfov. Niečo sa zmenilo. Niečo je definitívne zle.

Kadlo sa zabáva s mečom. Povedal si, že by ho bolo dobre nabrúsiť. Natiahol sa po kameň, ale ostatní ho okamžite začali napomínať, že ten kameň bol kedysi súčasť chrámu a ak by ho pozdvihol, narušil by harmóniu tohto miesta. Vyriešil to jednoducho. Zodvihol sa po iný kameň.

„Ainir, čo sa deje?“ Kadlo sa pýta elfa, ktorý je spolu s ním pri chráme.

„Nie som si istý. Ale je to niečo strašné.“

„Herdanove kúzla?“

„Možno.“

„Za všetkým hľadáš toho najhoršieho netvora a hneď je všetko na svete o niečo horšie. Niekedy si nemyslím, že sa to dá.“

„Cítim vnútornú prázdnotu. Energia, ktorá odlišuje večných bojovníkov od ľudí... sa stráca.“

„Budete ako my?“

„Neviem, čo sa deje. Ale je to zvláštne. Ťažko sa to popisuje.“

„Môže to nejako súvisieť s Eraniel?“

„Prečo si myslíš?“

„Sme v jej chráme, je tu tá jej voda a elfovia ju poznajú predsa lepšie ako ľudia. Čo presne cítiš?“

„Smútok. Tmu. Prázdnotu.“

„Tak je mŕtva.“

„Ona je mŕtva už dávno. Podľa legendy sa znovu objaví, až bude svet v najväčšom nebezpečenstve a príde na pomoc tomu, kto má moc zmeniť svet k lepšiemu. Ale tomu nikto neverí. Minimálne my elfovia tomu neveríme.“

„Ainir, nemôže to byť tak, že sa niekde objavila a niekto ju zabil?“

„Nikto nemá moc zabiť Eraniel.“

„S tým si nie som taký istý.“

Všetci v blízkosti chrámu zažívajú podobné pocity. Ainir sa rozhoduje, čo urobiť. Má zodpovednosť. Možno sa Eraniel hnevá na to, že je tu s nimi človek. Alebo temní elfovia.

„Spýtaj sa tej vody.“

„To nemôžem. Už som sa pýtal. Tá voda je posvätná.“

„Tak ju vypí a pýtaj sa jej koľko chceš. Bude ti slúžiť, až kým nezájdeš kdesi do kríčkov.“

„Kadlo, ty si jeden nezodpovedný človek, ktorý vôbec nepozná tradície a harmóniu.“

„Ale poznám pivo. Svetlé, tmavé, teplé i studené.“

„Nerob si srandu. To sú vážne veci. Voda je posvätná.“

„A ak sem naklusá armáda tých zlých a celé to tu skazia, tak sa ti to bude páčiť viac? Bojíš sa opakovaného dotyku čistou rukou, ale ak tu bude plávať tvoja hlava a pár odrezaných končatín, tak je ti to jedno.“

„Kadlo, povedz mi. Koľko ľudí je takých, ako ty? Poznal som niekoľko ľudí, ale je ťažké nájsť niekoho, kto tam nerozumie harmónii a snaží sa všetko premeniť na nemiestny žart.“

„Takí ľudia žijú priveľmi krátko. Alebo príliš dlho.“

Kadlo ponára svoje ruky do posvätnej vody. Ainir sa ho pokúsil zadržať, ale nestihol to. Špinavé rytierové ruky sú vo vode až po lakte.

„Akosi to nefunguje.“

„Čo to robíš? Okamžite prestaň!“

„Skúmam. Jednoducho som zvedavý.“

„Nemáš vieru. Nepoznáš históriu ani základné kúzla. Pre teba je to len voda.“

„Verím. Verím v to, že ma nikto nepotrestá za takúto činnosť. Jednoducho si umyjem ruky a potom aj hlavu. Možno mi niečo múdre pošepká tá voda priamo do hlavy.“

Kadlo sa zabáva s vodou a neprekáža mu, že podľa elfov sa celkom zbláznil. Voda mu nič špeciálne neponúka a ešte si nezabúda vypýtať uterák.

Kým si rytier a veliteľ lesných elfov vymieňajú názory na vodu, Saaren uvažuje o budúcnosti. On i temní elfovia pod jeho velením majú

iné názory na množstvo vecí a udalostí. Napriek tomu je možné, že jeho úloha výrazne porastie. Je presvedčený, že len málo jeho krajanov žije. Klany temných elfov si nerozumejú a po tom, čo sa vrátil Herdan, sa všetko ešte viac zhoršilo. Možno i ten čiernokňažník, čo ho sem poslal, už nie je medzi živými.

„Saaren, idem si po teba.“

Bojovník počuje hlas, ale nevie, odkiaľ prichádza. Ženský, neľútostný hlas. Zdá sa mu, že sa celý svet zatemňuje. Ako temný elf je navyknutý na jaskynnú temnotu, ale toto je niečo úplne iné. Cudzie, ale zároveň veľmi zvláštne povedomé.

„Kto si?“

„Som tvoja kráľovná. Poď so mnou, potrebujem Ťa.“

„Si čarodejnica. Herdanov poskok. Tu nemáš vôbec žiadnu moc!“

Varena ukazuje svoju podobu. Všetci bojovníci okamžite pripravujú svoje zbrane. Varena sa rozhoduje ukázať svoju silu. Prichádza priamo ku chrámu Eraniel a dotýka sa jeho zvetranej konštrukcie. Zatvára oči a čosi hovorí neznámym jazykom.

„Tu nemôžeš,“ napomína ju okrem Saarena aj Ainir. Ona ich ignoruje.

Stará a mohutná stavba sa začína rozpadáť. Vo všetkých stĺpcoch sa ukazujú nové praskliny a zo zvyškov strechy padajú kúsky materiálu. Ona však neprestáva. Pod silou jej kúziel sa stavba rozpadáva.

Pre ostatných je to ohromný pohľad. Chrám Eraniel sa mení na obrovskú kopu piesku a drobných kamienkov. Tie dopadajú na podlahu i do vody. Kadlo i Ainir sú úplne zasypaní. Ainirovi lukostrelci sa pokúšajú zničiť čarodejnicu svojimi šípami, ale tie sa od nej odrážajú, ako keby ju chránila neviditeľná ruka.

Po veľkolepom kúzle vytvára čarodejnica ďalšie. Možno nie tak veľkolepé, ale podobne účinné. Všetkých lukostrelcov magicky presúva na jedno miesto a pevným lanom, ktoré doteraz nikto nevidel, ich spútava. Pri tejto činnosti nekončí. Nehýbe sa z miesta a sleduje, ako sa ňou očarované lano postupne sťahuje. Zovretie je nepríjemné, ale rýchlo sa mení na bolestivé. Tlak drví telá aj so zbraňami a oblečením. Elfovia umierajú v bolestiach a Saaren obracia zrak. Vie, že proti Varene nič nezmôže. Ak by sa proti nej postavil, dopadne rovnako.

Svojim jednotkám dáva jasný rozkaz. Odhodiť zbrane a pokloniť sa. Až na zem. Arowe je čiastočne zatienené prachom, ale jasne vidí svoju budúcnosť, ak by neurobil práve toto.

„Budete mi slúžiť, alebo nie?“

Varena sa pýta zviazaných elfov, ale väčšina tých, čo stále žijú, je v obrovských bolestiach.

„Žiadna odpoveď. Bude teda po vašom.“ Varena dokončuje kúzlo a silnejúci krik sa mení na ticho.

Ostáva len ona, Saaren a jedenásť temných elfov. K tomu jašteri. Varena je čiastočne zavalená pieskom, ale vôbec ju to neobťažuje.

„Akú odpoveď mi dáte vy? Idete so mnou, alebo proti mne?“

„Všetci pred tebou kľáčime a vidíme, čo dokážeš. Veď nás.“

„Vybudujem nový svet, ale najskôr ten starý zničím. Kto sa postaví proti mne, bude trpieť. Budete súčasťou nového sveta. My budeme vládnuť a iní nám budú slúžiť.“

„Tak sa stane. Tak sa stane.“

Saaren ostáva v hlbokom úklone. Čaká na pohov, ale ten neprichádza. Znovu hodnotí situáciu. Ak je zničený chrám Eraniel, tak ho nemá zmysel chrániť. Navyše ho chcel chrániť pred Herdanom a jeho sila je nablízku. Nemôže proti nej nič urobiť.

„Niektorí moji bojovníci potrebujú ošetrenie, moja pani.“

„To ma nezaujíma. Mám prácu inde.“

Varena sa snaží teleportovať na úplne iné miesto. Túto dopravu si veľmi obľúbila. Niečo je však inak. Skúša to znovu a znovu, ale bezúspešne. Snaží sa zistiť, čo sa deje. Cíti, ako jej telo opúšťa boh

smrti. Snaží sa ho zadržať, ale žiadne kúzlo nefunguje. Vlastné ruky jej pripadajú neobratné, priamo až drevené. Bez života.

6. kapitola – Herdanov plán

„Čo sa stalo?“ Saaren, stále sklonený, sa pýta Vareny. Tá mu neodpovedá.

Čarodejnica nechápe poslednú udalosť. Cíti sa byť iná. Pociťuje dusivú prázdnotu.

„Čo sa stalo s Herdanom?“

„Neviem. Dúfam, že sa s ním už nikdy nestretieme.“

V tom sa pred všetkými ukazuje postava. Je to viac tieň, ako živá bytosť. V okolí chrámu sa znovu zatemňuje, ale viac okolo toho tieňa než okolo Vareny.

Herdan sa pozerá po okolí, ako keby obdivoval prácu, ktorú tu Varena predviedla. Po chvíli prechádza obdiv na hnev a posmešky. Všima si miesto, kde boli elfovia. Vlastne tam stále sú, ale na nich je všetko, čo kedysi tvorilo strechu a stĺpy chrámu.

„Čakal som viac, moja milá. Oveľa, oveľa viac.“

„Čo si urobil s mojou magickou mocou? Nemôžem čarovať. To je určite tvoja vina!“

„Áno, to je. Snáď si si nemyslela, že ti nechám všetku moju silu a nechám sa tak ľahko uväzniť. Chcel som ťa poznať. Chcel som vedieť, ako ti pôjdu kúzla, keď budeš mať skoro všetky k dispozícii a s ohromnou silou. Očakával som spálené mestá na popol, všetkých tvojich neprajníkov rozsekaných na malé kúsky a tiež som čakal, že už budeš mať postavený vlastný chrám a budeš vládnuť svetu.“

„To sa nedalo stihnúť. Robila som čo som mohla.“

„Nie si Boh. Si smrteľníčka. Už nič nedokážeš. Si slabá a nepotrebná. Tvoja snaha je márna, nech sa už pokúsiš o čokoľvek.“

„To nie je pravda. Dokážem ti to!“

„Výborne. Dohoda je jednoduchá. Nazvime to operácia Spálené mosty. Ty a všetci, čo sa postavia na tvoju stranu, budete bojovať. Proti ľuďom, elfom, trpaslíkom, trolom i proti tým, ktorí o tvojej rase nikdy nepočuli. Až z najvzdialenejších končín sveta prídu bojovníci, ktorých veľmi namotivujem odmenou na tvoju hlavu. Budú sa snažiť zničiť každého z Vás a uvidím, čo dokázete.“

„S takou dohodou nesúhlasím. Nič také nebude.“

„Nepotrebujem tvoj súhlas. Je to dohoda Boha s tebou.“

Saaren nerozumie. Vidí Herdana, proti ktorému chce bojovať, ale nemôže. Počuje tie najhoršie možnosti, ako sa stávajú stále horšími.

„Herdan, povedz mi jedno,“ osmelil sa po chvíli Saaren.

„Áno?“

„Temní elfovia sú tvoj obľúbený národ. Vždy sme mali k tebe najbližšie. Napriek tomu chceš všetkých zahubiť?“

„Ak všetci temní elfovia zahynú, budem potrebovať iný obľúbený národ. Ste bojovníci a čarodejníci. Ak sa bojíte malej výzvy, tak potom čo ste?“

„To nie je malá výzva. To je masaker.“

„Nepovedal som, kto vyhrá. Možno nikto z Vás nezomrie. Možno všetci. To je čaro života. Som Boh smrti, takže o tom niečo viem.“

Herdan odchádza. Jeho duch odlieta kdesi do veľkých diaľok za kopcami.

„Ty, čo hovoríš za ostatných. Ako sa voláš?“

„Saaren. A ty?“

„Varena. Budeš mi slúžiť. Ty a tvoji muži ma teraz odvedú do podzemia. Musíme všetkých zvolať a premyslieť spoločný postup.“

„Alebo ťa zabijem a žiadna vojna nebude. Nechcem bojovať proti celému svetu. Ty si jedna a nevieš čarovať. Zabijeme ťa a tvoja krv skončí na hubovej farme.“

Varena ustupuje o krok a následne o ďalší. Všetci elfovia na ňu mieria svoje ľahké kuše. V blízkosti zrúcaniny, ktorá bola a znovu sa stala hrobkou, sa bude znovu rozlievať krv.

„Počkaj. Ak mi ublížiš, Herdan zničí všetkých temných elfov. Každý Arin bude ležať na podlahe a naše územia obsadia iní.“

„Nič také nepovedal. To si si vymyslela.“

„Povedal to iba mne. Som najlepšia šanca, akú máme. Musíš byť rozumný.“

„Ty si spôsobilá smrť. Nielen jednu. Ty si dôvod, prečo všetci umrieme. Nemám dôvod ťa nechať nažive.“

„Ja jediná viem, ako poraziť ľudí aj elfov. Mám informácie, ktoré naša armáda potrebuje. Viem veliť vojakom. Viem mnohé o čarovaní. Nemôžem čarovať, ale viem to naučiť iných. Len si predstav, že by naši čarodejníci ovládli najsilnejšie kúzla. Víťazstvo by bolo naše.“

„Ak ťa zabijem, nepotrebujeme víťazstvo. Všade si dohodneme mier.“

„To ti Herdan nedovolí. Nevie, či si natoľko sprostý, že to nechápeš. On chce, aby sme všetci zomreli.“

„On chce vojnu. Veľa mŕtvych na obidvoch stranách. To mu dodá ďalšiu silu. Nedovolím, aby sa to stalo. Aj keby sme boli úplne poslední, ty si nezaslúhuješ žiť.“

„Neveríš mi.“

„Zabila si potencionálnych spojencov. Elfovia ťa budú nenávidieť za to, čo si urobila chrámu Eraniel a ich vojakom. Kto vie, kde všade si im ublížila. Ľudia tak isto. Povedz mi, čo všetko si urobila ľudom?“

„Nič. Vôbec nič. Jeden z ich bojovníkov je pod troskami. To je všetko.“

„Neublížila si ich kráľovi? Neurobila si medzi nimi nejaké hádky, prípadne rovno vojny?“

„Kdeže. Ako ti to vôbec napadlo?“

„To by som robil na tvojom mieste.“

„Ľudia budú na našej strane. Nenávidia lesných elfov. Máme spojencov. Dokážem postaviť všetkých proti inému nepriateľovi. Ľudia proti elfom, my proti elfom, trpaslíci a trolovia tiež.“

„Videla si niekedy trola naživo?“

„Nie.“

„Ale aj tak si myslíš, že im rozumieš.“

„S takýmto presvedčením nemáš právo žiť. Preklínam ťa, Saaren. Preklínam!“

„Páľte!“

Varena sa úspešne vyhla niekoľkým krátkym šípom z kuší. Iné sa do nej pevne zaryli. Snažila sa ostať na nohách, ale pri pohľade na vykašliavanú krv si uvedomila, že je koniec. Namiesto krvi ostatných, ktorú potrebuje na niektoré kúzla, rýchlo stráca tú svoju.

Saaren k nej pristupuje bližšie. Nejde ju ľutovať a nemá pre ňu pripravené žiadne posledné bozky. Naberá jej krv do dlaní a tichou modlitbou privoláva Herdana. Túži zmeniť jeho rozhodnutie. Po skončení modlitby to skúša znovu a znovu, až kým sa Varenina krv celkom nevychladí a nepretečie mu medzi prstami. Všetko je márne. Vie, čo musí urobiť.

7. kapitola – Zelený ostrov

Na Zelenom ostrove, neďaleko od pobrežia hlavného kontinentu, sú morské vlny čoraz bližšie k obydliam. Veľký ostrov bol kedysi ešte väčší. Možno vplyvom prekliatia od Čierneho rádu, alebo jednoducho kvôli prírodným zákonitostiam, sa Zelený ostrov zmenšuje. Postupne ho pohlcujú vlny.

Jeho poloha je hodinu plavby rýchlou loďou od Lanisportu. Malého prístavného mestečka, ktoré zažilo množstvo vládcov a ešte viac plienení. Na rozdiel od Zeleného ostrova sa okolie Lanisportu postupne zväčšuje. Na jednom mieste je vody čoraz viac, na inom zas čoraz menej. Nečudo, že obidve skupiny ľudí považujú tento jav za výsledok akejsi zvláštnej mágie.

Zelený ostrov nemá kráľa, princa či vojvodu. Má svoju prvú ženu. Jednu zvolenú pani v najlepších rokoch, ktorá má aj skúsenosti, aj silu. Oveľa častejšie sa spomína termín cisárovná. Na ostrove nie je žiadny cisársky dvor, služobníctvo či čokoľvek, čo by s cisármi nejako súviselo. Vládkyňa má titul cisárovná jednoducho preto, že sa to niekomu kedysi dávno zapáčilo. Všade sú králi, princovia a čokoľvek, len tu je cisárovná. Stojí na drevenej stoličke, ktorá má vysoké nohy. Tak je zabezpečené, že bude mať hlavu vyššie ako tí najvyšší muži. Samozrejme za predpokladu, že sa posadia.

Kayla je aktuálna cisárovná. Nikto nevie, koľká v poradí. Pre nikoho to nie je dôležité. Je to číslo, za ktorým príde ďalšie číslo. Vždy

sa nájde niekto, kto povie, že tá a tá cisárovná je najlepšia. Drvivá väčšina má rešpekt a dokáže robiť rozumné, i keď niekedy veľmi ťažké rozhodnutia. Kayla je výnimka. Pozná Zelený ostrov i rôzne prístavy na Kariene. Strela sa s ľuďmi, rôznymi elfmi či s tajomnými bytosťami, kde je problém sa dostať i pri tom najlepšom počasí. Silná, s mohutným hlasom a bystrými zelenými očami. Našli sa aj takí, ktorí tvrdili, že Zelený ostrov a zelené oči cisárovnej majú magickú spojitosť. Ide však o úplnú náhodu.

Ladová úžina je hlavné mesto Zeleného ostrova. Má množstvo iných mien a pretože sa na celom Zelenom ostrove objavuje sneh i ľad len málokedy, ide pravdepodobne o ďalší mätúci názov.

Do Ladovej úžiny prichádza posol. Prvý po nedávnej búrke, ktorá potopila niekoľko lodí v Lanisporte.

„Potrebujem hovoriť s cisárovnou. Okamžite.“

Jeden muž z prístavu okamžite uteká do hradu obkoleseného drevenými palisádami. Posol ho nasleduje a ukazuje, že nenesie žiadnu zbraň. Odmietá však hovoriť s kýmkoľvek okrem cisárovnej.

Kayla pri pohľade z okna vidí, ako v prístave zakotvila loď až z ďalekého Aringoldu. Vyberá niekoľko mužov a ide poslovi oproti. Je to už dávno, čo niekto doplával z takej diaľky. Zásobovacie lode sú väčšinou z iných miest. Každé mesto má svoju vlajku a čierno žlté vlajky sú skutočnou vzácnosťou.

„Tento posol chce s tebou hovoriť. Nemá zbraň.“

„Výborne. Môžeš ísť.“

Kayla si poriadne prezerá cudzinca. Podľa oblečenia je z pevniny. Nemá z neho vôbec žiadny dojem. Ani fešák, ani škaredý. Ani mladý, ani starý. Úplne obyčajný človek, ako ktokoľvek. Keby sa inak obliekol a menej umýval, mohol by vyzerat' ako typický obyvateľ Zeleného ostrova.

„Aké máš správy?“

„Posielajú ma páni z rodu Laskerov, Maraskenov a niekoľkých ďalších rodov. Prajú si tvoje zdravie a ponúkajú ti množstvo zlata za vojenskú pomoc proti nepriateľovi.“

„Aké zlato? Koľko zlata?“

„Hlavu každého nepriateľa vyvážia zlatom.“

Kayla má rada zlato. Ako všetci ľudia na svete. Vie, aké je zlato užitočné i zradné. S množstvom zlata nie je problém postaviť tú najsilnejšiu flotilu i pozemné vojsko. Zmeniť nepriateľov na priateľov či oddialiť smrť. Smrť hladom, chorobami, železom. Na Zelenom ostrove je bieda a možnosť dostať sa rýchlo k veľkému zisku je pre mnohých lákavá.

„Navážiť každú hlavu. To chce množstvo zlata. Určite toľko majú?“

„Pre teba áno. Poznajú silu Zeleného ostrova a dobre vedia, že za veľkú prácu je potrebná veľká odmena.“

„Si presvedčivý. Vybrali ťa dobre. Pochopiteľne potrebujem vedieť viac. Nepošlem svojich dobrých chlapov na žiadnu hlúpu samovraždu. O čo ide? A prečo prichádzaš práve za nami? Nie sme jediní na tomto svete.“

„Kto vie používať vajtari lepšie ako Vy?“

„Veľa chváliš. Povedz mi, proti komu by sme mali bojovať? Vieme o vojne medzi ľuďmi a elfmi. My nie sme na žiadnej strane a zatiaľ čo na pevnine sa možno bojuje, tu je mier. Niekoľko elfov je aj na Zelenom ostrove a pracujú tak, ako všetci ostatní. Poznáš našu zbraň. To je chvályhodné. Napriek tomu by som mohla prisahať, že som ťa nikdy nevidela.“

„Proti temným elfom. Arinom. Neviem, či viete, čo urobili. Temní elfovia zničili chrám Eraniel. Zabili kráľa Belmana. Zaútočili na ľudí i elfov zároveň. Niekoľkých lesných elfov donútili temnou mágiou, aby bojovali na ich strane.“

„Ak je pravda, čo hovoríš, potom sú skutočne nebezpečný. Lenže ľudí a elfov na povrchu je oveľa viac ako elfov pod povrchom.“

„Arini ovládajú deštruktívnu mágiu, vyvolávanie, najrôznejšie kliatby. Boj proti nim by trval roky. S vašou pomocou sa to môže rýchlo zmeniť.“

„Povedz mi pravdu. Zistím, ak my klameš. Za kým všetkým si išiel pred nami? A ak ti poviem áno alebo nie, tak pôjdeš kam?“

„Pochodil som ríšu ľudí. Rôzne dediny i mestá. Bol som u elfov, dokonca som bol u trpaslíkov. Každému nejako ublížili temní elfovia a teraz je ten správny čas sa s nimi vypořadať.“

„Si blázon, ak si myslíš, že ľudia dajú toľko zlata každému len za to, že sa vrhnú do boja. Ľudia nemajú toľko zlata na to, aby štedro zaplatili každého zabijaka.“

„Majú nové zlaté bane. Ale pre teba neprinášam zlato. Prinášam ti toto.“

Posol ukazuje maličký modrý kamienok. Ligoce sa viac, ako čokoľvek, čo kedy Kayla videla. Pripomína belasú oblohu kríženú s farbou nekonečného oceánu pri západe slnka. Kamienok je malý, ale je veľmi ťažký a núti človeka, aby sa naň neustále pozeral. Vo vnútri sú miniatúrne guľičky, ktoré pripomínajú perly, ale sú modrejšie ako čokoľvek na svete.

„Proti Arinom nemáme nič. Nie sú to naši nepriatelia. Neprichádzame s nimi veľmi do styku. My sme námorníci a oni sú v podzemí. Máme ísť do podzemia a začať ich tam vraždiť?“

„Ich mágia je strašná, ale nie sú nezraniteľní. Budú musieť bojovať v podzemí i napovrchu. Odrežeme tých, čo sú na povrchu, od jaskynných systémov. Zničíme ich. Musíme ich však najskôr premôcť.“

„Ak by bolo treba zabiť jednotlivca, tak to by sme sa ľahko dohodli. V tom sme dobrí. Ale my nie sme vojaci, čo budú stáť v rade a čakať na povel. My nezabíjame bojovníkov v brnení, my prepadávame tých, ktorí niečo cenné prevážajú na mori.“

„Každý bojovník má niekedy vyzlečené brnenie. Aj tí, ktorí nosia na sebe ťažké železné pláty, sa musia každú noc dostať do mäkkej postele.“

„Povedz mi. Koľko našich bojovníkov chcete?“

„Všetkých.“

„Ak by každý náš bojovník zabil dvadsiatich z pevniny, alebo v tomto prípade z jaskýň, určite by na to bol dostatok zlata? Pochybujem, že ríša bude mať zlato na tisícky hláv.“

„Rovnakú ponuku dostali i ostatní. Ak chcete viac zlata, musíte byť rýchlejší.“

„Dobre. Preberiem to s kapitánmi. Povedz, ako sa voláš?“

„Nadreh.“

„Dobre Nadreh, zajtra odídeš s odpoveďou.“

8. kapitola – Vajtar

Kayla sa teší na boj. Musí sa vyjadrovať rozumne a všetko diplomaticky zvážiť, ale boj ju vždy zaujímal viac. Zobrať vajtar a maľovať podlahu do červena. Len čo Nadreh odišiel, sledovala ho. Zamieril k prvej krčme, kde sa môže tak najesť a napiť, ako i vyspať.

Cisárovná vyberá svoj vajtar. Pre cudzincov je to často neznáma vec. Možno by to považovali za dekoráciu. Vajtar je skutočné zvláštny nástroj na rozosievanie smrti. Sama Kayla to v svojom mladom veku označila za nepodarený hrot oštepú.

Vajtar je skutočne zbraň, ktorá sa podobá na hrot oštepú. Zároveň sa podobá aj na krátky meč, dýku či dokonca kosák. Je to také zo všetkého niečo. V rukách začiatočníka je to neohrabaný kus železa, ale pre skúseného zabijaka je to efektívna zbraň na kosenie ľudí, elfov alebo čohokoľvek, čo neuhne z cesty. Kto sa dá na útek, toho nepoteší informácia, že vaitarom sa dá aj celkom dobre hádzať. Tí najlepší dokážu bojovať s dvomi vajtarmi naraz, alebo s vajtarom a dlhým mečom súčasne. Kombinácia so štítom nie je vôbec častá, pretože pri takejto zbrani je zo všetkého najdôležitejšia rýchlosť. Aj preto sa bojovníci zo Zeleného ostrova nezoraďujú do žiadnych špeciálnych formácií. Radšej preniknú cez rady súpera a tam urobia úplné peklo.

Kaylin vajtar je rovnaký, ako všetky ostatné. Možno trochu viac vykrivený a pravidelným používaním poškodený. Farebný náter je už

dávno preč. Tak veľmi chce s ním ísť do akcie. Na nebezpečnú misiu. Ale kto bude zatiaľ vládnuť?

Na druhej strane je niečo iné vládnuť biednym obyvateľom, aby dostali k rybe niekedy aj pár zemiakov, a bohatému ostrovnému štátu, kde si môže každý všetko dovoliť. Rozhodnutie je na nej. Drevená stolička pre vládkyňu, alebo vajtar pre hrdinku.

Ladová zátoka je najdôležitejšie mesto na Zelenom ostrove. Nech sa zoberie akákoľvek oblasť, toto mesto vyniká. I keď v porovnaní s veľkými mestami na pevnine nie je veľmi veľké. Sídlí tu tiež Rada mladších. Ďalšia špecialita Zeleného ostrova. Zoskupenie piatich ľudí, ktorí ešte nedovršili pätnásty rok života. Chlapci i dievčatá môžu spoločne uvažovať a pomáhať. Celá idea je v tom, že mladá myseľ dokáže prísť s niečím, čo by staršieho človeka nenapadlo. Nové nápady a ideály, ktoré môžu ale nemusia pomôcť spoločnej veci. V Rade mladších sú bohaté i chudobné deti, ale po dosiahnutí maximálneho veku musia tento spolok opustiť a sú nahradení inými.

Kayla prichádza na zhromaždenie rady. Nikto nevie jej presný vek, ale je rozhodne staršia ako všetci v malej miestnosti. Na stenách sú rôzne obrazy, znázorňujúce hlavne more a celkový život námorníkov. Jediné dvere sú zdobené lastúrami.

„Zdravím radu. Prichádzam si po radu.“

Slovná hračka je často používaná a aj keď išlo kedysi o fór, teraz je akýmsi oficiálnym začatím rozhovoru medzi ľuďmi.

„Aké novinky priniesol ten posol?“

„Na pevnine a v pevninských jaskyniach je vojna. Dostaneme množstvo zlata za zabíjanie temných elfov.“

„Sú temní elfovia tvoji priatelia?“

Kayly sa pýta najstarší člen rady. Blondavý chlapec, ktorému sa kedysi veľmi nešťastne podarilo stúpiť na morské dno. Nemôže chodiť tak, ako ostatní. Pre výrazné zranenie musí používať barlu.

„Mám tam priateľa. Volá sa Daerryl. Ale už dlho som ho nevidela.“

„Ostatní nie sú tvoji priatelia?“

„Nie, nie sú. Nepoznám ich dobre. O temných elfoch viem základné informácie, ale neprichádzame s nimi do kontaktu. Neobchodujeme s nimi, a ak nepriame obchody prebiehajú, tak len v malých množstvách.“

„Myslíš si, že ich porazíme?“

„Neviem, koľko ich je. Možno toľko čo nás. Proti nim idú Maraskeni, Laskeri a ostatní. A tiež elfovia z povrchu a všetky tvory z podzemia, s ktorými majú neustále konflikty.“

„Ak je to ľahká výhra, zaútoč. Znič ich a budeme mať zlato.“

Byť v Rade mladších neznamená byť automaticky múdri. Je to náhodné zoskupenie a robí to ten, kto to robiť chce. Spolu s blondavým chlapcom je súčasťou aj trochu iný, vyšší chlapec, ktorí navštevuje radu len z jedného dôvodu. V budúcnosti chce byť kapitánom veľkej lode a na to sa potrebuje veľa učiť. Aj spolupracovať s ľuďmi, čo majú iný

názor. Posledná členka je mladšia od ostatných o minimálne tri roky. Podobá sa viac na dieťa než na ženu. Pre ňu je radosť, keď môže niečo urobiť pre Kaylu.

„Nemala by si ísť bojovať, Kayla.“

„Prečo nie?“

„Mám zlý pocit.“

„Aký zlý pocit? Myslíš, že sa niečo stane?“

„Zabijú nás všetkých.“

Kayla musí rozmýšľať. Ako to mohla tá malá myslieť? Je hlúpa? Alebo má len strach? Alebo vie niečo, čo ostatným uniká?

„My ich dobre nepoznáme a oni dobre nepoznajú nás. Prečo by nás mali zničiť? Nikdy sa neusilovali o ovládnutie nášho ostrova. Je veľmi vzácne, aby boli deň chôdze od jaskýň.“

„Potrebujú nový domov.“

„Sem neprídu. Nemajú lode. Ak by prišli, ubránime sa. Ak chcú nový domov, budú ho musieť hľadať inde.“

Vysoký chlapec zatiaľ nepovedal nič. Rozmýšľa, počúva iných. Nesúhlasí s tým, čo hovorí dievčatko a začína to dávať najavo.

„Nepoznám temných elfov, ale zajtra dostanem vajtar a pôjdem s vami do boja. My obsadíme ich domov. Budeme mať zlato za zabitia a určite nájdeme ďalšie zlato, ale i striebro a dobré železo v tých jaskyniach.“

„Len pomaly, mladý. Ak chceš ich územie, nemôžeš tam len tak vpadnúť. Oni poznajú ten terén oveľa lepšie, ako my.“

„Použili by sme tajnú chodbu. Tú z Lanisportu až do jaskýň.“

„Je to ich tajná chodba. Oni ju budú poznať.“

„O to ide. Budeme čakať na konci chodby. Pripravíme pascu. Všetkých zabijeme a potom zaberieme ich územie.“

„O tie jaskyne sa budú viesť vojny. Myslíš, že keby sme ich získali my, tak ich udržíme? Chceš v jaskyni bojovať s trpaslíkmi? Alebo s niekým iným? Sme námorníci, nie krtkovia.“

„Dobijeme to územie a postavíme stráže. Nikto neprejde.“

„To je sprostosť. Úplná sprostosť. Ale ten nápad s tajnou chodbou môže byť zaujímavý.“

9. kapitola – Čierny rád

Na západ od Lanisportu a Zeleného ostrova je hlavný kontinent, Karien. Obrovská rozloha ukrýva veľké kráľovstvo ľudí, ako i územia pod správou elfov a iných národov. Mnohé mestá sú úplne samostatné a často veľmi rôznorodé. Na juh od ľudského kráľovstva je viac ako desať miest. Niektoré sú síce mimo ríše, ale dlhodobo obchodujú s kráľovskými mestami až po Aringold.

Dve najjužnejšie mestá sú úplný unikát. Mesto čarodejníkov a mesto ich obetí. Marelova Veža a Marelov Súd. Marelova Veža je sídlo Čierneho rádu. Domov čarodejníkov, alchymistov, sídlo Čiernej ruky a zároveň jediné mesto, kde sa ťaží soľ. Práve ťažba soli je niečo, čo má s profilom mesta len veľmi málo spoločné z pohľadu cudzinca. Pri bližšom skúmaní to ale má svoju logiku.

Marelova Veža je mesto, ktoré postupne vzniklo pri solných baniach. Najskôr malá osada baníkov, ktorá sa začala postupne rozrastať. Soľ sa začala exportovať aj do väčších diaľok a bolo potrebné nakŕmiť pracujúcich. Mesto sa tak postupne rozrastalo, ale stále to bolo v porovnaní s Aringoldom len mestečko. Potom prišiel on. Prvý z čarodejníkov.

Bolo to pred dávnymi vekmi, keď tí najlepší učenci magických vied cestovali po svete a pri stretnutí si vymieňali výsledky svojho poznávania. Mladý čarodejník menom Luccus sa dozvedel o kúzle, ktoré bolo nazvané Sťahovacia strela. Keď sa správne použilo, mohlo

rozbiť na maličkú kúsočky akýkoľvek objekt a znovu ho dať dohromady na malú chvíľu. Luccus sa rozhodol, že vyskúša toto nové kúzlo v soľnej bani. Zobral si veľkú čiernu látku a položil ju na zem. Kúzlom zdvihol veľký soľný kameň a položil ho do stredu látky. Následne naň použil toto silné a nebezpečné kúzlo. Zo soľného kameňa vznikla na drobno rozdrvená soľ. Rozhodol sa zopakovať kúzlo s ďalším kameňom a znovu vznikla drobná soľ. Stačilo ju len presypať z látky do nádob.

Tento spôsob uľahčil dolovanie soli. Už neboli potrebné krompáče, dláta a kladivá či iné nástroje. Jeden čarodejník ich všetkých nahradil. Vďační obyvatelia zmenili vlajku mesta na čiernu s bielou bodkou v prostriedku.

Ich vďaka však veľká nebola. Jeden človek im zobral zamestnanie. Nikdy nevedeli robiť nič iné, ako dolovať soľ. Zmysleli si, že bude najlepší, ak sa ho zbavia. Rozhodli sa ho otráviť. Luccus však odhalil ich plán a Sťahovaciú strelu použil na tých, ktorí s tým prišli. Dovtedy nikto nevidel nič tak nehumánne. Kostí, tuk, krv a všetko ostatné, z čoho sa človek skladá, sa rozletelo na všetky strany a následne sa dostalo na pôvodné miesto. Namiesto človeka bola skladačka, ktorá sa následne rozpadla na nepríjemnú zmes malých častíc na podlahe. Luccusov odkaz pre ostatných bol jasný.

Sám začal ťažiť soľ vo vidine rýchleho zárobku, ale soľ z Marelovej Veže už nikto nikdy nechcel kupovať. Radšej jedli mäso bez soli, než aby mali niečo dočinenia s Luccusom.

Nie je jasné, čo sa s Luccusom stalo. Odišiel, ale nikto nevie kam. Údaje sa rozchádzajú aj o tom, či sa niekedy vrátil do Marelovej Veže.

Istotne, kedysi sa mestečko volalo inak. Súčasný názov má po tom, čo si iný čarodejník postavil vežu v tomto meste a založil Čierny rád. Voľné zoskupenie čarodejníkov, ktorí v Marelovej Veži a Marelovom Súde skúmajú magické umenie.

Marelov Súd je, pokiaľ ide o počet obyvateľov, väčšie z týchto dvoch miest. Je to miesto, kde boli ľudia trestaní za svoje zločiny. Dnes je to klasické mesto, ale značne pod vplyvom čarodejníkov z neďalekej Marelovej Veže. Okrem domov sa tam nenachádza v podstate nič. Marelov Súd je preplnený chudobou. Okrem drobného poľnohospodárstva či remesiel, ktoré nikdy nedosahovali skutočnú umeleckú úroveň, sa mnohí živia ako sluhovia čarodejníkov. Predovšetkým ženy z tých najchudobnejších rodín.

K Marelovmu Súdu sa viaže ďalšia legenda, ktorá súvisí so sťahovacou strelou. Hovorí sa, že práve na tomto mieste skúšal Luccus toto kúzlo na zajatom elfovi. Čarodejník nenávidel elfov a rozhodol sa, že jednému skrúti uši za pomoci kúzla. Zajatca dal zviazať a skutočne mu použil kúzlo na jedno i na druhé ucho. Časti ucha sa zmenili na prach a elf v silných bolestiach kričal tak nahlas, ako len dokázal. Čarodejník nenávidel dve veci zo všetkého najviac. Elfov a krik. Aby ho utišil, zameral svoje kúzlo na iné časti jeho tela a postupne ho upravoval tak, aby z neho vznikla jedna ubolená troska. Zvyšok chcel hodiť žralokom.

Pretože žiadny žralok práve vtedy neplával v blízkosti Marelovho Súdu, jedného pričaroval. Nazval to spravodlivosťou. Žiadny súd. Keď omnoho neskôr získal moc Marel, premenoval aj toto mestečko po sebe

na Marelov Súd. Do konca života bol v tomto meste sudcom. Nikoho nehádzal žralokom. Všetkých odsúdených dal previezť do veže, kde mohli na neborákoch čarodejníci skúšať nové kúzla. Čierny rád tak mohol napredovať a čoskoro boli všetci čarodejníci, ktorí niečo znamenali, členmi rádu. Tí, čo putovali po svete, dostali niektoré magické vedomosti až do ďalekých končín, vrátane jaskýň. Černokňazníci temných elfov sa stali jedinou silou, ktorá sa mohla magicky porovnávať so silou Čierneho rádu.

10. kapitola – Marelova Veža

„Čo si o tom myslíš?“

„Nepáči sa mi to. Nepotrebujeme vojnu. Pre náš výskum máme dosť ľudí. Celé mesto. Ak chceme niečo skúmať, môžeme a nikto proti nám nezasiahne.“

„Ale budeme mať zlato.“

„Prosím ťa, načo nám je zlato? Máme alchymistov, máme soľ. Máme toľko bohatstva, že keby sme chceli, tak si môžeme kúpiť pokojne i Aringold.“

Dvaja čarodejníci sa rozprávajú v jednej z hál Marelovej Veže. Preberajú to, čo doniesol poslíček. Vojny v podzemí, odmena za zabíjanie temných elfov a podobné veci. Povedal, že sa vypraví na Zelený ostrov a pôjde ešte ďalej.

Mladší z nich chce bohatstvo, i keď žije v bohatstve. Kuriozita, ktorá sa dá sledovať všade na svete. Kto má moc, chce ďalšiu moc. Kto má zlato, chce ďalšie zlato. Ľudia chcú vždy viac.

Starší čarodejník je aktuálnou hlavou Čierneho rádu. Nie je to Luccus a ani Marel. Je to čarodejník, ktorý vie viac, ako ostatní, ale neprekoná svojich dávných predchodcov. Ovláda kúzla, ktoré začali byť známe až po Marelovej smrti, ale nemá ich v pláne použiť. V podstate je to starec, ktorý má všetko, čo chce. Viac nepotrebuje. O to je zaujímavejší kontrast medzi mladšími a staršími.

„Rád by som išiel do boja. Načo sa máme stále učiť nové zaklínadlá, keď ich v praxi nepoužijeme?“

„Nikto nenapadne Čierny rád. Každý má úžitok z toho, že tu sme. Panovníci si sem chodia po radu. My predávame soľ a každý nám dáva pokoj. Malé vojny malých ľudí nás nemusia zaujímať. Aj keby sa všetci pozabíjali, my tu ostaneme. Rozumieš, Ecardas? My ostaneme.“

„Príliš dlho si vo veži. Navyše vieš, kto sa vrátil.“

„Herdanov návrat som videl vo hviezdach už dávno. Pre nás nepredstavuje žiadnu hrozbu.“

„Videl si znamenia. Vieš, že temní elfovia sú jeho obľúbenci. Ale on ich môže všetkých zabiť len preto, aby sa pobavil. Na koho sa zamerá potom?“

„Na nás nie. To je hlavné.“

„Na nás áno. Ovládame mágiu a tá ho láka. Vieme masovo zabíjať, keď je to potrebné. Ďalšie lákadlo.“

„My nie sme hrdlorezi.“

„Bollov ohnivý drak zabil stošesťdesiat ľudí, a to poslal toto ohnivé kúzlo mimo obytné štvrte Súdu. Keby chcel zabiť viac, mohol by zabiť oveľa, oveľa viac. Len si predstav, že by proti rytierom v brneniach išli naše najsilnejšie ohnivé kúzla. Upekli by sa skôr, ako by sa stihli na rýchlych koňoch vôbec priblížiť.“

„To bola náhoda. Navyše sme vážený rád. Zabíjať vojakov v hlúpych vojnách je pod našu úroveň.“

„Zabíjame koho chceme už od čias Luccusa. To, že nebojujeme s mečmi ešte neznamená, že nemôžeme spáliť tisíce tých, ktorí meče majú. Ak by išli proti nám Laskeri alebo ktokoľvek iný, tak by sme to vyhrali.“

Debata pokračuje. Jeden chce ukázať, že Čierny rád nie je len niekoľko starcov vo veži, ktorí študujú staré záznamy. Ten druhý má prehliadanie starých záznamov ako hlavný koníček a zároveň ako jediné, čo je pre neho skutočne dôležité.

„Vypočuli sme si toho posla a odmietli sme ho. To je hlavné. My do vojen nepôjdeme.“

„Máme rád. Máme Čiernu ruku. Naše pokladnice sú plné a nemáme problém zaplatiť si armádu, vyzbrojiť sedliakov a k tomu získať bojové stroje.“

„Chceš míňať zlato na to, aby si zarobil zlato? A ak viac minieš ako zarobíš, bude to stáť za to?“

„Ukážem ti, že áno.“

Ecardas, mladší z čarodejníkov, lúska prstami. Je to dohodnuté znamenie. Niekoľko členov Čiernej ruky sa dostáva dnu a okamžite hádžu po veľmajstrovi rádu svoje boly. Klasická taktika. Boly na zneškodnenie a ostré dýky na zakončenie operácie.

„Výborne. Odpracte telo. Zvolajte všetkých členov Čiernej ruky. Ja zvolám rád.“

Čierny rád nie je jedinou silou v Marelovej Veži. Svoju pozíciu tu má aj Čierna ruka. Profesionálni zabijaci. Ľudia ovládajúci bojové umenie, boj s dýkami i s bolami. Boly týchto zabijakov sú malé, ale pomerne ťažké. V prvom rade sú však efektívne. Ide o dve gule, ktoré sú

spolu spojené lankom. Ak sa dobre hodia, môžu sa zamotať o nepriateľa a znehybniť ho. Boly sú o to účinnejšie, čím viac sa ich hodí naraz. Aj preto je Čierna ruka tak obávaná. Jednotliví bojovníci sú zohratí a všade chodia minimálne dvaja. I keď aj tu sa môže nájsť výnimka. Len málo ľudí prejde cez nesmierne náročný výcvik, ale odmenou je bohatstvo, dobrodružstvo i to, čo dostane naozaj len málokto. Vďaka dlhému tréningu a špeciálnej mágií sú členovia bojovej skupiny odolní voči takmer všetkým nepriateľským kúzlam. Hodia sa preto na všetko, vrátane vraždy tých čarodejníkov, ktorí sa rozhodnú postaviť voči väčšine.

Na nádvorí, v tieni stromov, sa stretávajú dve dôležité skupiny z mesta. Čarodejníci, zväčša starší, vychrtlí muži, a elitní zabijaci. Každý na zhromaždení má pridelenú mladú asistentku, ktorá ich ovieva. Je krásny, horúci deň. Marelova Veža je navyše na juhu.

Na lavičkách z čierneho sopečného kameňa sedí dvadsať mužov z každej skupiny. Jedno miesto u čarodejníkov ostáva prázdne. Taktiež chýba jeden zo zabijakov. Podľa ostatných je na tajnej misii. To sa stáva relatívne často.

„Určite viete, prečo sme sa tu stretli,“ Ecartas začína posedenie a očami sleduje všetkých zúčastnených.

„Boj medzi ľuďmi a elfmi. Boj medzi všetkými a temnými elfmi. Herdanov návrat. Zvraty udalostí u Laskerov. Je toho veľa.“ Odpovedá jeden zo zabijakov.

„Bola nám ponúknutá odmena za zabíjanie temných elfov. Tú ponuku som prijal.“

„Zabil si toho, kto bol proti.“

„Bol proti ako jediný. Nechcem urážať starších. Zažili mier i boje. Sme niečo viac ako sedliaci, ktorí musia akceptovať svoj biedny osud. Potrebujeme našu silu využiť. Kto sa môže postaviť elitným zabijakom? Kto dokáže vykúzlil lepšie kúzla ako my?“

„Hrstkú zabijakov vie ľahko premôcť armáda. Každá mágia má svoje limity. To dobre vieš.“

„Nejde o to, čo vieme my. Ide o to, čo vedia ostatní o nás. Máme sa ukázať ako slabosi?“

„Ecartas, uvažuj. Považujeme sa za elitu. Za obávaných. Ale staviame sa na stranu tých, ktorí vyhrajú i bez nás. Ak by sme chceli vyzeráť ako hrdinovia, tak by sme to boli my, kto by robil hrdinské činy proti veľkej presile.“

„Ty chceš bojovať za stranu, ktorá nemá šancu vyhrať?“

„Nechcem. Ale ty chceš vojnu tam, kde nemáme šancu prehrať. Chceš, aby sme bojovali proti tým, ktorých nepoznáme a ktorí nám nikdy neublížili.“

„Toto je naša šanca ukázať, čo vieme. Učíme sa kúzla, ale kedy ich aj používame? To je ako keby si dostal stovku výborných dýk a nikdy by si žiadnu nepoužil.“

„Poďme do vojny, keď je to pre teba tak potrebné. Môžeme sa niečo naučiť a aspoň sa prejaviť. Každopádne žiadne veľké víťazstvo z toho nebude. Kto všetko sú naši spojenci? Všetci zo západu, všetci z východu, komplet celý sever a juh? A ideme proti niekomu, kto zažil vnútorné roztržky, prišiel o velenie a nemá zásoby ani únikovú trasu?“

„Vojská Maraskenov, Laskerov a ostatných sú na pochode. Ak chceme dobrý boj, tak vyrazme čo najskôr.“

„Dobre. Zvolám všetkých. Ideme do boja. Ale ako som už hovoril, Ecarlas, žiadne slávne víťazstvo nebude.“

Nikto z prítomných netuší, že ich Herdan tajne pozoruje a má s nimi veľmi nečakané plány. Ecarlas chce bojové skúsenosti a Herdan tejto jeho potrebe veľmi dobre rozumie. Nevie o tom, ale už teraz mu pomohol. Zariadil, aby sa nikto nepýtal priveľa otázok na smrť najvyššieho čarodejníka a aby každý okamžite uznal jeho autoritu. Za normálnych okolností by nič nešlo tak jednoducho.

Herdan má pre Ecarlasa ešte jednu špeciálnu motiváciu. Vie, kto čo potrebuje. Po čom túži. Mladému čarodejníkovi dáva nesmrteľnosť a neuveriteľnú odvahu. Tajne, aby o tom nevedel ani on sám. Ako boh smrti vie, čo dokáže posledný vojak, ktorí sa nechce vzdať. Za normálnych okolností stačí niekoho takého obkľúčiť a napadnúť zo všetkých strán. Z Ecarlasa však chce urobiť svoj nástroj skazy. Prvá časť plánu je už hotová.

11. kapitola – Spät' v jaskyniach

Saaren, na rozdiel od ostatných, čelí obrovskému množstvu problémov. Vojensky, ekonomicky i akokoľvek inak to s ríšou temných elfov vyzerá zle. Každý desiaty zomrel v priebehu niekoľkých dní. Tí, čo prežili, majú hneď niekoľko starostí. Chýbajú zásoby, niektoré opevnenia je potrebné čo najskôr opraviť a pomizli tí, čo pracovali na hubových farmách.

Najväčší problém vytvoril samozrejme Herdan. Neriešiteľná situácia. Nepriatelia na všetkých hraniciach a boh smrti, ktorý si robí čo chce. Vojna s klasickými i úplne novými nepriateľmi. Arini boli v konfliktoch s lesnými elfmi opakovane, podobne ako s trpaslíkmi. Ale ostatní? S trolmi sa stretávajú minimálne a s ľuďmi tak isto. Množstvo temných elfov nikdy nevidelo človeka.

Saaren nemá silnú pozíciu. Nie je to náčelník klanu a nemá ani zaujímavú hodnotu. Navyše je relatívne neznámy. Jediná vec, ktorá hrá do jeho kariet je to, že množstvo veliteľov a hrdinov zomrelo. Žiadny klan nemá veliteľa, všade len nejaký zástupca. Najhoršie dopadol klan Kalannar. Najväčší klan má najväčšie straty. Patril do neho Taren, jeho syn Sian, Daerryl a mnohí ďalší. O pozíciu lídra sa usilujú traja. Saaren je jeden z nich.

Žiadna diskusia o vodcovstve sa nekoná. Na programe sú predovšetkým novinky zo sveta. Do siene prichádza niekoľko rýchlych poslov so správami. Veľká miestnosť, ktorá je po nedávnych udalostiach

opravená len čiastočne, je plná. Nie je v nej veľa osobností, skôr tí, čo sa tu snažia nájsť bezpečie. Namiesto bojovníkov sú tu ich vdovy. Hrdých černokňažníkov striedajú tí, čo nezvládajú ani najzákladnejšie kúzla.

„Aké sú novinky?“

„Západná brána je prerazená.“

„Ako prerazená?“

„Elfovia z povrchu sa dostali na naše územie. Celá posádka je povraždená a obsadili naše opevnenie. Vyjednávača zabili. Posielajú správu. Mám to predať osobne.“

Saaren číta. Pergamen je popísaný úhladným písmom. Obsah je však viac ako tragický. Píše sa na ňom, že celé územie v blízkosti tunelu na povrch už nie je územím temných elfov. Akýkoľvek vyjednávač bude na mieste zabitý.

„To je zlé. Máš ešte niečo?“

„Nestihli sme presunúť zásoby. Huby, zbrane, stavebný materiál, medicína a množstvo ďalších vecí pripadlo im. Navyše pozabíjali všetkých jašterov.“

„Straty na životoch?“

„Kompletná posádka, prieskumné jednotky, zásobovacie oddiely a civilisti. Úspešne sa stiahlo menej ako desať bojovníkov.“

„Menej ako desať? Tam boli naši najlepší jazdci a ostreľovači. Tiež odborníci na bojové stroje. Ako sme na tom s bojovými strojmi?“

„V rukách nepriateľa. Balistu použili na prerazenie steny do našich skladov.“

Do vyslovenia týchto viet bolo niekoľko záujemcov o post náčelníka klanu Kalannar. Všetci jednohlasne vybrali Saarena, aby ich viedol. Kam ich však bude viesť?

„Západná strana je stratená. Mali by sme odpáliť most. Ak sa nedostaneme do západnej časti, mali by sme zariadiť, aby sa lesní elfovia nedostali až sem.“

„Elfovia nie sú takí problém. Laskeri áno.“

„Laskeri?“

„Ľudia z východu ich ríše. V jaskyniach sú veľmi rýchli. Pre lesných elfov sú jaskyne neznámou a postupujú opatrne, ale Laskeri sú rýchlejší a veľa riskujú.“

Správa o ľuďoch je len ďalší z celého radu nepríjemných prekvapení. Nikto nikdy nepredpokladal vojnu s ľuďmi v podzemí.

„Čo ostatné brány? Máte nejaké informácie?“

„Prinášam správy zo severnej.“

„Čo sa tam deje?“

„Napadli nás trpaslíci. Odrazili sme ich, ale mnohí naši padli.“

„Prečo sa do toho miešajú aj oni? Zistilo sa nejaké pre nich netypické správanie?“

„Nie. Pravdepodobne len chcú využiť situáciu. Vedia, že nemôžeme brániť všade. Na tomto mieste sa ubránime, ale nie je isté, na ako dlho. Žiadny protiútok nemôžeme urobiť. Rozdupali by nás.“

„S pomocou mágie ich môžeme premôcť. Pošleme tam čiernokňazníkov a poriadnu ochranku. Ak môžeme aspoň na jednom mieste držať pozíciu, tak sa musíme čo najlepšie postarať o túto hranicu.“

„To nie je všetko, pane.“

Na nového náčelníka sa zosypal smútok po tejto správe. Je mu jasné, že po zlých správach môžu prísť ešte horšie. Dostáva oslovenie pane, ale pán čoho vlastne je? Pán ničoho? Bude vládnuť mŕtvolám?

„Čo ešte máš?“

„Správu od Nymrethov. Nepomôžu nám.“

„Sú to naši bratia. Ako to, že nám nepomôžu?“

„Vyhlásili neutralitu a možnosť voľného priechodu. Nechávajú trpaslíkov, aby sa dostali k nám.“

„Prečo nebojujú s trpaslíkmi? Prečo s tým všetkým súhlasili?“

„Hovorí sa, že sa u nich objavil duch, ktorý im to poradil. Navrhol im výmenu. Trpaslíci a všetci ostatní ich nechajú nažive, ak umožnia ostatným, aby sa dostali k našim hraniciam.“

„Možno tu končí náš klan.“

Saarenova posledná veta vzbudila záujem u všetkých v miestnosti. Ako to myslel? Ako tu môže končiť klan? Nemá žiadnych poradcov. Všetko, čo povie, ide z jeho hlavy. Nemá s kým preberať, čo je

skutočne dobré riešenie. Verí svojmu úsudku a väčšina Arinov verí jemu.

„Zradili nás!“

„Áno, zradili. Ale neviem, čo s tým môžeme urobiť. Nemôžeme ich napadnúť. Ani ich požiadať, aby všetko zmenili. Znamená to, že nie všetci temní elfovia budú spolupracovať. Ak je hlavným cieľom práve náš klan, tak nemáme veľa možností.“

„Čo budeme robiť?“

„Musíme sa s nimi stretnúť. Zistíme, s kým vieme počítať.“

Na jednej zo stien sú štyri symboly. Každý symbolizuje jeden klan. Kalannar, Sordin, Nymreth a Algebani. Medzi klanmi sú rozdiely a majú odlišné ciele, napriek tomu majú spoločnú históriu. Najsilnejšie klany sú Sordin a Kalannar, i keď nedávne udalosti ublížili ostatným klanom len minimálne.

„Čo vieme o Algebani a Sordin?“

„Sordin sú s nami. Bojujú s elfmi z povrchu a s Algebani.“

„Dva klany nás nepodporujú? Jeden z nich proti nám otvorene bojuje? Máme toľko nepriateľov a to možno ani o všetkých nevieme. Daerryl by vedel čo robiť. Taren tak isto.“

„Mali by sme zničiť Algebaniov. Zradili nás.“

„Nemáme ich ako zničiť. Navyše bojovníkov potrebujeme inde.“

Všetci zúčastnení si uvedomili ďalšiu nepríjemnosť. Neprišiel žiadny posol od južnej jaskynnej pevnosti. Čo sa tam momentálne deje, to môžu všetci len tipovať. Pre občasnú prítomnosť trolov a minimálny hospodársky význam pozná tie končiny len málokto.

„Melon, okamžite si zober toho najrýchlejšieho jaštera a priblíž sa k južnej pevnosti. Len čo zistíš čokoľvek zaujímavé, vráť sa.“

„Vykonám.“

Melon, jeden z najlepších bojovníkov, akí ostali, sa približuje k jašterom. Jedného si vyberá a berie do rúk dlhú jazdeckú kopiju. Nejde však na juh. Pevne chytí zbraň a rozbieha sa priamo na Saarena. Niekoľko Arinov okamžite využíva svoje kuše a strieľa po Melonovi. Ten padá na zem. Skôr, ako poslednýkrát vydýchne, z neho vyjde jediné slovo. Meno boha smrti, Herdana.

„Čo sa to do pekla deje?“

„Herdan nechce, aby si vedel, čo sa skutočne odohráva na juhu.“

„Je tu nejaký dobrý čiernokňazník, ktorý ovláda tú krvavú mágiu?“

Herdanova práca je znamenitá. V bojoch padli tí najlepší bojovníci, čiernokňazníci či velitelia. Dal si záležať, aby urobil svojim výberom čo najväčšiu škodu. V miestnosti nie je jediný elf, ktorý má dostatočné skúsenosti a nadanie. U temných elfov nosia tí, ktorí vynikajú v mágií, svoje oblečenie. Podľa toho sa dá zistiť aj ich úroveň. Od začiatovníkov po tých, ktorí dokážu urobiť veľké veci len s minimálnou námahou.

Existuje päť úrovní. Úplní začiatocníci, pokročilí a experti. Ďalšie dve hodnoty sú veľmi vzácne a ak má niekto niektorú z nich, tak ho väčšinou dobre poznajú po mene. V Saarenovom okolí nie je nikto, kto by bol pokročilým čiernokňažníkom.

Ženy nemajú takéto ohraničenia a tak nie je možné čisto podľa oblečenia povedať viac o jej moci. Jedna všetkých prekvapila. Mala talent. Skutočný talent a záujem. To všetkým začiatocníkom chýba. Niektorí z tých, čo prežili, sa dostali k mágií skôr postupne a cez známosti, než pre to, čo dokázali ešte predtým, ako sa začali zaujímať o kúzlenie.

„Ty. Pod' sem. Skús to.“

„Neviem, ako sa to robí.“

„Naber si krv do dlaní, a uvidíš, pôjde to.“

Nový náčelník pomáha jednému z mladých učňov. Úplne nesmely mladík je prekvapený z toho, aké má krv vlastnosti. Vidno, že s ňou nemá žiadne skúsenosti.

Melon nezomrel zbytočne. Keď sa jeho krvi dotkol náčelník, niečo sa zmenilo. Pred jeho očami, ale iba pre neho, sa ukazuje obraz. Vidí kúsok z veľmi krutej bitky. Klany Sordin a Algebani zvädzajú neľútostné boje. Herdan je medzi nimi, ale nikým nepozorovaný. Veľmi sa raduje. Hrdinovia padajú a tí, čo porazili v boji s mečom svojich najbližších nepriateľov, majú v hrudi šípy. Úplná skaza. Jašteri nemajú

svojich pánov a ne jeden nevie, na ktorú stranu treba utekať. Po chvíli sa na obranné postavenie Sordinov valí obrovská ohnivá guľa. Posledný výjav zachycuje Herdana, ako sa pozerá priamo na Saarena. Nespúšťa z neho pohľad.

„Si v poriadku?“ Pýta sa ho učeň.

„Niečo som videl. Nikdy som nebol žiadny čiernokňažník, o mágií neviem nič. Ale niečo som videl.“

„Mne sa nič neukázalo. Potom si v tom lepší ako ja. To je isté.“

„Isté je len to, že by sme nemali ísť na juh.“

„Kam by sme mali ísť?“

„Nemôžeme tu ostať. Nemôžeme ísť na západ, na juh alebo na sever. Ostáva jediná možnosť.“

„Ostať tu. Sme silní. Nikto nás nepremôže. Ubránime sa.“

„Sme silní, keď sme spolu. Bojujeme medzi sebou. A omnoho silnejší od nás chcú našu smrť.“

„Nemôžeme utekať.“

„Mali by sme sa plaziť, aby si nás čo najdlhšie nikto nevšimol.“

„Plaziť sa kam?“

„Na východ.“

„Na východe nič nie je.“

„Sú tam chodby, ktoré vedú do východných jaskýň.“

„Prečo by sme tam išli?“

„Pretože za východnými jaskyňami sú prastaré chodby, ktoré vedú do veľkej diaľky. Je to nebezpečná cesta.“

„Čo nás bude čakať na konci tej cesty?“

„Lanisport.“

12. kapitola – Sordin

Saaren má pocit, že neustále stráca možnosti. Kam ísť? Čo urobiť? Jeho situácia sa mu zdá bezvýhodisková. Môže si vypýtať akékoľvek rady, ale tu nie je nikto, kto by vedel viac ako on. Nemá silu na to, aby sa prebil cez niektorú bojovú líniu. Má však spojencov. Obyčajných Arinov, ktorých drží pokope viac strach ako priateľstvo.

Trápi ho, čo videl. Bola to skutočnosť, alebo to bolo niečo, čo si Herdan vymyslel a dostal mu do hlavy? Kde je pravda?

Do sídla Kalannarov prichádzajú vzácní hostia. Gerana, jej sestra Helana, Turknut a asi tritisíc ďalších. To najsilnejšie, čo z klanu Sordinov, teda Zjazvených, ostalo. Nie je to žiadna priateľská návšteva. Vlastne je to skôr postup vojsk, ktorý tu nikto nečakal. Dobře vycvičená armáda pochoduje v ucelenej formácii. Majú dobrý výcvik, ale vidno, že prichádzajú z boja. Niektorí z nich sú zranení, majú poškodenú výzbroj a neraz držia kopije obviazané ruky.

Turknut ide na svojom obrovskom jašteri ako prvý. Najvyšší elf, akého kto kedy videl. Výška neznamená všetko a v boji okúsil aj trpké porážky. Turknut je najvyšším veliteľom Sordinov. Prežil Herdanovo besnenie a vytrvalo odrážal útoky súperov.

Gerana je iná. Nie je to žiadne nežné dievča, ale jej najväčšou silou nie je používanie zbraní. Ako bývalá služobná v Herdanovom

chráme sa naučila niektoré tajomstvá temného boha. Po tom, čo sa ostatné klany odtrhli od aliancie temných elfov, ju možno považovať za najväčšiu odborníčku na Herdana a ďalšie božstvá.

Helana patrí medzi tých, ktorých musí Herdan milovať. Rýchla, bezcitná a odvážna. Navyše stále iná. Nevie vyčarovať smrteľné kúzla, ale ak je potrebná rýchla tajná akcia, dokáže divy. Jediná elfka, ktorá prešla náročným tréningom a stala sa členkou Čiernej ruky. Zároveň jediná, ktorá je presvedčená, že Herdan padne jej rukou. Nie je to žiadna svätica a neraz sa rozhodla zle, na čo ostatní doplatili.

„Ty si Saaren. Je to tak? Som Gerana. Viac ako moje meno ťa bude zaujímať to, s čím prichádzam.“

„Áno, to som. Som rád, že ste prišli. Vôbec sme Vás nečakali. Len neviem, či ste sa vybrali správnym smerom. Chceme odtiaľto odísť. Tu sa neubránime proti presile zo všetkých strán.“

„Z južnej strany nie. Spálili sme mosty cez jaskynné priepasti. Sú zborené. Môžu ich obnoviť, ale to potrvá. Hlavné je, že sa nedostanú na druhú stranu.“

„Čo sa stalo s Vami a s Algebani? Ste vo vojne?“

„To je Herdanova práca. Ale nebudem o tom hovoriť. Musíš privolať svojich bojovníkov. Všetkých.“

„Niektorí bránia severnú bránu.“

„Tá je už teraz stratená.“

„Ako to môžeš vedieť?“

„Herdan to vie.“

„A ty vieš, čo všetko vie boh smrti?“

„Väčšinou áno.“

„Čo teraz chce?“

„Čo chce boh smrti? Na to je jednoduchá odpoveď. Chce smrť. Ale chce i život. Chce svoju verziu rovnováhy.“

„Rovnováha je hlúposť. Harmónia je lož.“

„Mne je jedno, čo je lož a čo nie. Preto som stále nažive. Saaren, musíme konať okamžite.“

Pri pohľade na armádu Sordinov sa okamžite ponúkajú dve otázky. Sú tou najsilnejšou skupinou, ktorí bojujú proti Herdanovi? A čo sa stalo s tými, ktorí sa nedostali sem?

„Neďaleko odtiaľto zomrel aj Darken. Herdan ublížil každému.“

„My mu ublížime viac. Pozri sa na toto. Čo vidíš?“

„Kosti. Spálené odevy.“

„Ešte predvčerom to bol jeden z jeho generálov.“

„Čo sa stalo s ostatnými? Vidím bojovníkov. Kde sú vaše ženy a deti?“

„Nepadli Herdanovou rukou. Ale ani sa nedostali sem.“

„Čo to znamená?“

„Helana, ukáž mu to.“

Helana ukazuje malý kameň. Nie je to žiadny obyčajný kameň. Púta v sebe určitú netypickú energiu. Môže ísť o nejaký zvláštny polodrahokam.

„Nerozumiem. Čo to znamená?“

„Krv nevinných, oheň, sila a mágia. Na to, aby si toto dosiahol, potrebuješ viac, ako oceľ a srdce. Potrebuješ dôvod a potrebuješ zaplatiť vysokú cenu.“

„Obeta?“

„Masová.“

„Aká obeta? Nevie, o čo ide.“

„Pustili sme Algebaniov medzi naše ženy a deti. Medzi tých, čo sa nemôžu brániť. Gerana presvedčila samotného Herdana, aby poslal všetkých. Algebaniské ženy išli s holými rukami po našich ženách. Ich deti vraždili naše deti.“

„To je strašné. Prečo by ste to urobili? Po pravde si to neviem predstaviť. Ako môžu ísť ženy po ženách s holými rukami?“

„Pretože my sme Sordini. Zjazvení. Sme tí, ktorí veľa riskujú, aby mohli veľa získať. Hod’...“

Saaren začína tušiť, o čo ide. Berie si do rúk kameň a okamžite ho hádže do ohňa. Plameň sa zväčšuje, narastá do obludných rozmerov. Je horúci, i pobyt v jeho blízkosti sa zdá byť prakticky nemožný. Výsledok ale stojí za to. Temní elfovia získavajú to, čo im pomôže v neľahkých cestách.

13. kapitola – Veľký pomocník

Helana je nadšená. Vždy mala blízko k drakom. Pochopiteľne nikdy žiadneho nemala, ale zbožňovala všetky tie staré príbehy o veľkých hrdinstvách jazdcov na drakoch, ako i o tom, kam všade sa môže dostať pýcha a nenávisť.

Pokročilá mágia nie je nič pre ňu, na to má svoju sestru. Ona je však najlepšia v behu, kráčaní, státí na mieste alebo v čomkoľvek, kde sa dá využiť sila a trpezlivosť. Nikto ju neporazí v jazde na jašteroch a osedlať skutočného draka je pre ňu tá najlepšia možná odmena.

Nikdy nebola zvedavá na to, koľko živých bytostí a aké temné kliatby sú potrebné na stvorenie draka. Napriek tomu, že ide o malého dráčika, už teraz túži po tom, aby sa na ňom mohla preletieť.

Draka chcela získať čo najskôr, ale nebolo by to pre ňu rozumné. Tenké chodby nie sú nič pre tých, ktorí potrebujú veľké priestory. Tento druh draka začne naozaj výrazne rásť až po tom, čo bude pod svetlom Arowe.

Darken by nikdy nesúhlasil s tak masovou obetou. Polovica populácie. Tí najviac zraniteľní. Padli v priebehu krátkej chvíle. Dostať čo najviac živých bytostí a následne im život odobrať za ich nárekov. Nič pre slabé povahy. Pre Saarena ide o šok a zároveň o niečo, čo je skutočne kruté. Až potom začne uvažovať o tom, či to bolo aj rozumné a

potrebné. Tísíce elfov za jedného malého dráčika. Turknut si berie slovo.

„Teraz ma dobre počúvajte. Všetci odtiaľto odídeme. Pôjdeme na východ.“

„Čo tí, čo stále bojujú na hraniciach?“

„Tí to majú zrátané. Nedostanú sa sem. Vyrazme.“

Saaren okamžite nariaďuje evakuáciu. Všetci nech si zoberú len tie najdôležitejšie veci a potrebné zásoby na cestu.

„Kam ideme?“

„Herdanova moc má svoje limity. Všetci naši nepriatelia pracujú spoločne, ale postupne sa pustia do seba. Keby sme ostali, zničili by nás. Ak tu nebudeme, budú robiť niečo iné a ich aliancia sa rozpadne.“

V tábore temných elfov to vyzerá tak, že vládnuccim klanom sa stáva Sordin. Členovia Kalannaru sú v málo zaujímavej pozícii. Teraz patria k tým, ktorí budú nasledovať silných.

Pozornosť každého jednotlivca budí hlavne drak. Malé, krehké stvorenie sýto fialovej farby s veľkými očami v porovnaní s hlavou. Jemné šupinky odrážajú veľkú časť svetla z faki a ohnísk. Je tak malý, že sa pokojne celý zmestí do spojených dlaní. Napriek tomu je to veľký pomocník.

Staré knihy hovoria o drakoch. Sú tam zoznamy a rôzne vlastnosti jednotlivých drakov. Dokonca i celá hierarchia v časoch, keď boli draci oveľa bežnejší, ako sú teraz. Fialové draky boli v týchto textoch veľmi cenené pre ich schopnosti utlmovať mágiu. To je jeden z dôvodov, prečo ho Sordini neprivolali už skôr. Černokňažníci z tohto klanu by v jeho blízkosti nemohli kúzliť.

„Pochybujes, Saaren?“

„Áno. Je to pekný dráčik, ale ak ste obetovali Váš ľud, tak si nie som istý, čo je to správna voľba.“

„Obetovali sme tých, ktorých sme nemohli zachrániť. Tu máme svoju silu, ale museli sme opustiť naše domovy. Proti Algebaniom, trolom a ďalším sme nemali šancu. Herdan prebudil príšery z najhlbších jám. Budem rád, ak na nikoho takého nenarazíme.“

„Aké príšery? Musíme vedieť, s čím sa môžeme stretnúť.“

„Nemáme pre ne mená. Sú nízke, polovičné oproti nám. Smrteľné. Nemajú zbrane, ale majú ostré pazúre na predných labách.“

„Ako proti nim bojujete?“

„Snažíme sa ich zapáliť. To pomáha. Dajú sa aj zneškodniť mečom.“

„Meč!“

Saaren berie do ruky meč, ktorý mala kedysi Varena a pred ňou Sian či Daerryl. Klasický meč z kvalitného materiálu. Podáva ho Turknutovi.

„Pekný meč. To je dar pre mňa?“

„Pre teba nie. Pre Helanu.“

„Tak jej ho podaj sám.“

Saaren prichádza k Helane a ukazuje jej meč.

„Chyť ho do rúk. Ak sa nepletiem, tak sa niečo stane.“

„Nemyslím si. Meč, ako každý iný.“

„Len ho poriadne chyť.“

Prekvapená Helana si prezerá meč, ktorý jasne svieti na svetložltú farbu. Jeho žiara je veľkolepá a každý si môže prezrieť Helanu aj inak ako v prítmí.

„Vieš niečo o tom meči?“ Saaren sa pýta Helany.

„Viem, že svieti.“

„Máš tušenie, prečo to robí? Svieti len v ženských rukách.“

„To sú otázky skôr na niekoho iného. Pre mňa je to zbraň. Dúfam, že sa dá s ním dobre zabíjať.“

„Tak veľmi ti ide o zabíjanie?“

„Nie. Ale ak to nevieš robiť, dlho neprežiješ.“

Pre Geranu je to viac, ako zbraň. Meč si všimla už po tom, čo ho uvidela v mužských rukách, keď to bol pre iných meč ako všetky ostatné.

„Ukáž ho sem, sestrička. Daj ho sem!“

„Nedám, ty aj tak s mečom nebojuješ.“

„Okamžite ho daj sem ty hlupaňa!“

Hádka dvoch sestier je niečo skutočne veľkolepé. Jedna je silná a rýchla, druhá ovláda čarovanie. Medzi sestrami často dochádzalo k hádkam a rôznym konfliktom.

Meč je najskôr pevne v rukách Helany, ktorá je od svojej sestry silnejšia. Následne začala Gerana používať kúzla a tesne pred tým, ako získala meč, sa na túto atrakciu prišiel pozrieť aj malý fialový dráčik. Akékoľvek kúzla, ktoré prebiehali, prestali fungovať.

„Nedám ti ho! Čo vlastne chceš?“

„Ten meč patril Eraniel. Vieš, kto bola Eraniel, však?“

„To ma nezaujíma. Ten meč je môj. Vypadni odo mňa!“

„Nie, nevypadnem! Daj ho sem!“

Kým pre iných je táto hádka len sprestrením cesty na východ, Saaren má pochybnosti. Myslí na svoj klan i na to, čo všetko sa môže stať, ak sa jediná pomoc, v ktorú mohol dúfať, začne rozpadáť.

„V mene Eraniel, zatknite moju sestru. Dajte ju do reťazí!“

Táto veta vyletela z bojovnej Helany. Pre ostatných je to šok. O históriu a vieru sa nikdy nezaujíkala a teraz z nej vyletelo toto. Čo je ešte zvláštnejšie, zmenil sa jej i hlas. Znela inak.

„Kto si? Kto naozaj si?“ Saaren je zvedavý a spolu s ním položilo tú istú otázku i mnoho ďalších Arinov.

„V podzemnom svete som Helana. To je dôležité.“

„A pod Arowe?“

„Keď budem pod svitom Arowe, budem sa môcť postaviť Herdanovi.“

Arini sa začínajú smiať. Čo je to za temnú elfku, keď by bola silnejšia na povrchu? A ako by sa mohla postaviť proti bohu smrti?

14. kapitola – Herdan a Eraniel

Helana po chvíli začína hovoriť svojim bežným, nie veľmi príjemným hlasom. Je to hlas bojovníčky, nie ten sladký hlások, ktorý hovoril vážne veci pred malou chvíľou.

„Myslíte si, čo chcete. Musíme sa hlavne rýchlo dostať na východ. Je nutné opustiť podzemie.“

„Neverím ti,“ hovorí Saaren. „Určite sa do teba dostal Herdan a chceš nás vlákať do pasce.“

„Neviem, či pochopíš celé vysvetlenie, ale pokojne ti všetko poviem. Teraz musíme veľmi rýchlo vyraziť. Odíďme, kým sa to ešte dá.“

„Tvoja sestra spálila polovicu Sordinov a ty chceš, aby sme sa ponáhľali na miesto, ktoré vôbec nepoznáme?“

„Bol to aj tvoj nápad. Poznanie zariadim. Musíme však ísť. Okamžite.“

„Nie, ani sa nepohneme. Všetci stojte a čakajte na rozkazy!“

„Nedávaš mi na výber.“

Saaren má skúsenosti s bojom, ale to, že bude musieť bojovať práve teraz, ho veľmi prekvapilo. Nosil meč, ktorý sa dostal postupne až k nemu. Ten istý meč má po bleskovom útoku zapichnutý v srdci.

„Teraz tu velím ja. Rýchlo, ideme na východ.“

„Ja tu velím, Helana. Na to nezabúdaj.“

„Povedz to ešte raz, Turknut, a dopadneš rovnako ako tento... zhromaždi všetkých Sordinov a Kalannarov, vyrážame.“

Jej sestra, ktorá často pozná Herdanove plány, je tiež prekvapená. Z obavy o svoj život však radšej urobí presne to, čo všetci ostatní. Tak, ako pozná Herdana, pozná aj Helanu. Napriek tomu ju niekedy nedokáže pochopiť. Aj teraz ukázala, aká vie byť divoká a nepredvídateľná.

Dráčik nedokáže lietať, ale vydáva jednoduché zvuky. Helana si ho ukladá na plece. Pred armádou temných elfov sú dlhé a kľukaté tunely, ktoré málokedy niekto navštívi.

15. kapitola – Algebani a trolovia

Cintorín. Masový hrob. Obetná jama. Zrada. Vojna. Utrpenie.

Toto sú najčastejšie slová, ktoré používajú tí, čo prežili vojnu so Sordinmi. Klan Algebani patrí medzi štyri najväčšie klany. Možno nikdy nedosahovali tak slávne víťazstvá ako ostatní, ale vždy sa s nimi počítalo. Tak ako ostatní, aj oni mali svoje hubové farmy a veľké podzemné siene. V porovnaní s ostatnými však majú dve zaujímavé vlastnosti.

Algebani sú známi ako žoldnieri. Ak sa schýľuje k vojne, neraz sa bojujúce strany obrátili na nich. Bojovníci tohto klanu neboli nikdy najsilnejší, ale nekládli veľa otázok a často zomierali v bojoch ďaleko od svojich domovov. Kedysi maličký klan naberá na sile. Môže za to vysoká pôrodnosť, dostatok kvalitnej rudy i hlúpe rozhodnutia trolov.

To sa výrazne zmenilo po príchode posla, ktorý sľúbil zlato a územie Kalannarov. Ten posol sa predstavil ako Nadreh a namiesto sľubov doniesol aj rôzne poklady so sebou, ako platbu dopredu. Spomenul, že trolom a mnohým ďalším dal rovnakú ponuku, ale práve Algebani sú na to najlepšie pripravení.

Druhá zvláštnosť je najnovšia udalosť. Relatívne málo elfov z tohto klanu zomrelo pri bojoch s Kalannarmi. Dokonca aj v bojoch so Sordinmi, ktorí sa rázne obrátili proti nim, zomrela len malá časť

populácie. Až do toho nešťastia. Namiesto armády sú len ohorené kúsky mäsa na kostiach. Sordini prišli o polovicu populácie, Algebani skoro o všetko. Tí, čo ostali, sú najčastejšie chudáci. Starci, niekoľko malých detí. To je približne všetko. Hŕstka bojovníkov, ktorá prežila, mení strany. Prebehli k Sordinom alebo na územie trolov.

Práve Algebani mali zo všetkých elfov, bez ohľadu na ich polohu, najlepšie vzťahy s trolmi. Nie je to len tým, že sú najbližšie. Nie je celkom jasné, ako k tomu prišlo, ale ohnivá mágia čiernokňažníkov z tohto klanu a trolích mágov má množstvo spoločných črt. Už dlho sa rozvíja obchod a aj keď je to málo časté, jednotliví trolí vodcovia mali rôzne dohody s klanom Algebani. Aj tí, ktorí u nich vládnu teraz, sa dostali k moci s ich pomocou.

Nie je ťažké spočítať, koľko členov Algebani ostalo nažive. Stačilo by na to niekoľko rúk. Spočítať trolov je omnoho náročnejšie. Je ich veľa.

Trolovia nemajú svoju písanú históriu. Pamätali si tých, ktorí urobili veľké veci a žili relatívne nedávno. Na tých, čo žili skôr, si už nemajú dôvod spomínať. Nikdy neboli na veľké rodokmene a legendy. Vždy u nich vládli tí najsilnejší. Nemuseli byť bystrí či scestovaní, ale museli vedieť používať päste.

Kedysi susedili jedine s trpaslíkmi a s nimi mali neustále spory. Po tom, čo sa veľká časť elfov dostala do jaskýň sa z pohľadu trolov až tak veľa nestalo. Keby však porovnávali život s trpaslíkmi a s temnými elfmi, dali by prednosť temným elfom. Tí proti trolom nikdy nič

špeciálne nemali a obdobia krátkych konfliktov striedali obdobia dlhého mieru.

Trolovia však nie sú len v jaskyniach. Majú vlastné priedchody na povrch a k moru. Na povrchu však nikdy nepostavili nič viac, než malé chatrče a jednoduchý múrik.

To, čo je pre niekoho smola, je pre iného príležitosť. Trolovia sa len minimálne zapojili do bojov a územie klanov Algebani ako i Sordin je voľné. O tom, kto tu bude žiť, rozhodne ich najstarší šaman.

16. kapitola – Šaman

Thrag, najstarší šaman trolov, je vo svete ľudí a ostatných rás len málo zaujímavou postavou. Napriek tomu, že je to trol, nie je najsilnejší zo svojho rodu. Možno nie je ani najmúdrejší, najodvážnejší ani nič podobné. Celkom určite je však najstarší. Práve vek je pre trolov zaujímavý, pretože kto dlho žije, ten vie o živote veľmi veľa. Nie je to ich múdrosť, ale držia sa toho. Najstarší šaman tak vládne až do svojej smrti. Niekedy ide o stále vitálneho jedinca, zatiaľ čo niekedy sa dostane k moci niekto, komu už na sebe a ostatných vôbec nezáleží a v skutočnosti o túto poctu ani nestojí.

Thrag je starý, ale už vládli aj omnoho starší od neho. Má bystrý úsudok a záleží mu na svojom ľude. Vypočul si múdrosti od elfov, Laskerov, z miest Čierneho rádu a vlastne asi od každého, s kým boli trolovia v kontakte, ale vždy sa rozhodoval hlavne na základe svojej úvahy. Za svojho pôsobenia robil chyby, ale často prekonal i optimistov.

Niekoľko členov klanu Algebani prichádza do jeho jaskýň. Žiadny známy. Väčšinou tí, ktorí nemajú kam ísť a boja sa zostať. Majú strach, že sa Sordini vrátia a nenechajú ich žiť.

„Prečo ste prišli?“

„Nemáme kam ísť. Žiadame ťa o ochranu. Naši bojovníci sú mŕtvi. Všetci, čo niečo znamenali, zomreli ohňom a mečom.“

„Koľko vás je?“

Temní elfovia, ktorí prichádzajú, sa obzerajú okolo seba. Nepočítali počty. Utekali a sú radi, že prišli do cieľa. Podľa odhadov ich prišlo menej, ako pôvodne očakávali. Všetci sú bez zbraní a nesú si so sebou kúsky húb. Len toľko, koľko mohli zobrať do rúk. Žiadne vozíky, batohy či nosidlá. Ak by nosidlá mali, možno by ich prišlo viac.

„Asi šesťdesiat. Z celého klanu prežilo asi šesťdesiat elfov.“

„Mrzia ma tvoje straty.“

„Pomôž nám získať späť naše územie.“

„Čo ten druhý klan?“

„Bojovali s nami. Boli silnejší a my sme prehrávali. Potom začal oheň spaľovať nás i ich.“

„Veľa mŕtvych.“

„Áno. Naše územie je cintorín. Sordini vytvorili ohnivé kúzla a tisíce zomreli v okamihu.“

„Obeta.“

Starý šaman vie niečo, čo zbytky temných elfov nevedia. Ani Algebaní nevedia, ako dobre sa Thrag pozná so sestrami Geranou a Helanou. Vďaka nim vie, ako rozmýšľa Herdan i ako rozmýšľajú tí temní elfovia, s ktorými sa trolovia stretávajú len veľmi zriedka.

„Obetovali sa len preto, aby zničili čo najviac našich?“

„Nie. Pre toto.“

Thrag ukazuje malý kamienok. Podobný polodrahokam, aký získali Sordini.

„Čo je to za kameň?“

„Kúzelné vajce.“

„Dračie vajce? Kvôli tomu nás všetkých zabíjali a používali na nás tie najhoršie kúzla?“

„Drak alebo smrť. Vybrali draka.“

„Vybrali si smrť! Spálili svojich i našich. V mukách zomierali naši najbližší.“

„Získali draka.“

„Kašleme na drakov. Chceli sme žiť.“

„Majú draka. Budete žiť.“

Thrag prichádza k ohnisku. Má pomalú chôdzu a krivý chrbát, ale nikdy nechcel, aby mu s tým niekto pomáhal. Potiera kameň zvláštnou tekutinou, ktorú má uschovanú v jednoduchej nádobe. Hovorí pár slov a hádže kameň do ohňa.

„Chceš použiť draka proti nám? Nie sme hrozba. Prišli sme s prosbou o pomoc.“

„Proti vám nie. Proti smrti.“

Šaman dáva rozkazy. Celé oddiely trolov sa formujú. Územie Sordinov a klanu Algebani budú patriť trolom. Mohutné telá s jednoduchými zbraňami opúšťajú svoje domovy. S výnimkou Thraga. Povedal svoje posledné slová a sústreďuje sa na jedinú činnosť. Hladí dráčika a obdivuje jeho jasno červenú farbu. Má s ním veľké plány.

17. kapitola – Biele lode

Námorníci dvíhajú debny s tovarom a prenášajú ich do lodí. Celá flotila krásnych, bielych lodí, len nedávno získala svoju farbu. Niektoré lode sú úplne nové, iné sa len premaľovali. Každopádne je táto flotila skutočným postrachom kohokoľvek, kto by sa mohol pokúsiť o narušenie stálych obchodných ciest. Aringoldské lodenice pracovali celé dni a pri tvorbe veliteľskej lode dosiahli priamo nadľudským úsilím fantastický výsledok.

Elon Marasken vyberá tých najlepších na nebezpečnú misiu. Zaujali ho hlásenia o Herdanovej činnosti i o tom, čo všetko urobila Varena. Zo začiatku nesúhlasil, ale privolil. Temní elfovia sú pre ľudí najväčším nepriateľom.

Ľudské rody sa pre sériu nešťastných udalostí rozhodli na čas zahodiť vnútorné konflikty. Laskeri pripravili pozemnú armádu a pochodujú smerom k hlavnej bráne do ich kráľovstva, zatiaľ čo Maraskeni volia inú taktiku. Na základe odporúčania posla menom Nadreh i všetkých astrologických znamení a veštíeb sa presúvajú k vzdialenému ľudskému mestečku. Nebude to dlho trvať a Maraskeni sa doplavia do Lanisportu.

Námorníci sú dôkladní. Berú všetko, čo je potrebné. Zbrane, delové gule, potraviny i balisty. Nevedia, ako dlho bude trvať výprava, ale chcú byť dokonalo pripravení. Po ponosení všetkého ostatného sa začínajú nosiť sudy s pitnou vodou i s alkoholom. To, že je jeden sud s

vodou omnoho ľahší a vydáva stonanie pri kotúľaní si všíma len jeden z nich. Rozhoduje sa, že otvorí sud.

„Tak ty sa tu schovávaš? Taká mladá a pekná? Tak sa schovávaj, keď ostatní zaspia, tak ťa prídem navštíviť!“

Námorník uložil sud tak, aby bola Salia dolu hlavou. Bolo mu jedno, aké veľké utrpenie tým urobí. Alebo si myslel, že sa po tomto bude menej brániť. Na sud pokladá niekoľko ťažkých vriec a následne sa pozerá na slnko. Je neskoré popoludnie. Slnko sa približuje k horám na západe a tak ako všetci ostatní ide pripraviť plachty na dlhú cestu. Vietor fúka smerom od západu na východ.

Salia počuje dianie na lodi. Či bol dobrý nápad dostať sa na loď týmto spôsobom, o tom má teraz čas uvažovať. Snaží sa obmedzovať dýchanie, aby jej vzduch čo najdlhšie vydržal.

Prichádza neskorý večer. Salia už nemôže čakať. Už dávno si vyvrtala s čiernym nožom dieru, aby mala dostatok vzduchu. Neprirodzene skrútená poloha tela jej robí problémy. Najradšej by bola doma a venovala sa tomu, čo dobre pozná. Tu je však na lodi a na otvorenom mori, ktorého meno nepozná.

Pokúša sa zväčšovať dieru a darí sa jej to celkom potichu. V tom jej napadlo, že nikdy nebola medzi toľkými neznámymi ľuďmi. Všetko je pre ňu nové. Aj vôňu morského vzduchu si vychutnáva prvýkrát.

Len málokto by si zobral nôž na rezanie do dreva. Ten, ktorý má, však funguje až príliš dobre. Po malej námahe je bok úplne otvorený a môže vyjsť. V porovnaní s námorníkom je drobnej postavy, i keď je to už skôr mladá žena ako dievčatko. Dostáva sa von.

Uvažuje, čo robiť. Nemôže tu ostať. Zbadali by ju. Zobrali by jej nôž. Mohli by ju hodiť cez palubu, alebo niečo horšie. Všade sú len chlapi, nevidí ani jednu ženu. Salia nemôže čakať, že jej niekto dá luxusnú kajutu. Možno by sa tu mohla zamestnať. Pomáhala by a za odmenu by ju nechali na pokoji.

Rozhoduje sa a zisťuje, že niektorých námorníkov počuje celkom dobre. Môže niečo z toho využiť. Rozpráva sa vysoký pehatý námorník a nejaký mladík. Nevyzerá ako žiadny morský vlk. Žeby pomocná sila v kuchyni?

„Stále sa divím, prečo tam ideme. Pomenujeme túto loď a ideme s ňou na druhý koniec sveta.“

„Maraskenia je naozaj divné meno. Laskeria by bolo lepšie. Minimálne kratšie.“

„Ale nevezieme Laskerov, ale Maraskenov. Aj Elona. Alebo by si chcel, aby sme viezli toho malého Laskera? Ako sa vlastne volá?“

„Emanuel.“

„Hrozné meno. Z neho žiadny stratég nebude.“

„Zatiaľ je to len decko. Uvidíme, čo z neho vyrastie.“

Dozvedá sa meno lode, ale to jej veľmi nepomôže. Počúva ďalej. Nevie, čo v tých dialógoch vlastne hľadá. Ak sa do toho zapletie veľa ľudí, bude mať z toho len chaos.

„Hej ty! Áno, teba myslím!“

Salia sa otáča a naozaj niekto kričí jej smerom. Otvára ústa a ide niečo povedať. Zisťuje však, že to nesmerovalo za ňu. Jeden z námorníkov je len kúsoček od nej a čuduje sa, čo robia vrecia so zemiakmi na sudoch s vodou.

„Čo chceš?“

„Ty si tam dal tie zemiaky?“

„Ja nie.“

„Tak na ne nečum a odprac ich. Vieš, kde majú byť!“

Stačilo zdvihnúť dve vrecia so zemiakmi a už bolo jasné, že sud nie je plný vody. Lahko sa hýbe. To by plný sud nerobil.

„Asi máme prázdny sud. Tí idioti to museli vymeniť.“

„Nemôžeme sa vracať. Poriadne porátaj, koľko máme plných sudov.“

Salia nemá inú možnosť. Musí sa priznať. Skôr, ako ju odhalia. Alebo bude hrať mŕtvu? Ako zmenší šancu, že ju niekto vyhodí do mora?

Už to má. Nebude hrať žiadnu chudinku, ktorá chce zvezenie. Môže klamať, že ju niekto uniesol, ale zhodou okolností ide tam, kde všetci ostatní a tak jej to vyhovuje. Rozmýšľa na plné obrátky.

„Páni, máme tu myš! Takú myšičku.“

„Ako sa tu vzala?“

„Kto je to?“

„Vie plávať?“

„Vy ste fakt tupci. Pekná slečinka, možno aj šikovná, keď sa sem dostala. A vy ju chcete hodiť do mora? Gergen, bež po kapitána. Aj po Elona.“

„Čo im mám povedať?“

„Že máme pekný úlovok.“

18. kapitola – Myšička

Kapitán rýchlo zostupuje k sudom s vodou. Nemusí volať ostatných, už skoro všetci sú na mieste a čakajú na neho. Čakanie si skracujú skúmovými pohľadmi na Saliu.

„Mám na teba pár otázok.“

„Aj ja mám otázky.“

„Ak mi sľúbiš, že nebudeš robiť žiadne problémy, tak si sadneme. Platí?“

„Platí, sľubujem.“

„Máš pri sebe nejakú zbraň?“

„Mám, ale to je zložité.“

„Odovzdaj ju.“

„Nemôžem, tá zbraň má veľkú cenu. Musím ju mať ja.“

„Ak neodovzdáš zbrane, musíme ťa hodiť cez palubu. Môžeš byť pre nás hrozba.“

„Nechcem nikomu ublížiť.“

„Ak je to pravda, nemáš sa čoho báť.“

„Mám čierny nôž. Je vzácny. V zlých rukách vie zraniť veľa ľudí.“

„Aj ja mám nôž. Každý má nože. Väčšinou už vyblednuté. Dostali sme nové lode, ale nie nové nože. To nevádi, staré fungujú dobre.“

Salia ukazuje čierny nôž a kapitán nevychádza z úžasu. Zbraň je celkom čierna, až magicky zatemňuje okolie. Nikto na žiadnej lodi taký nôž nevidel.

„Ten si nechám. Pekný kúsok. A teraz pod'. Nie si špiónka, však nie?“

„Nie som.“

„Gergen, zober ešte dvoch. Ideme sa porozprávať.“

Maraskenia je najväčšia loď v celej flotile. To, že sa dostala priamo sem, je úplná náhoda. Veľká loď je úplne nová, postavená z prvotriedneho dreva a železa. Má veľké plachty, vďaka ktorým sa dokáže rýchlo plaviť po vetre. Za tretím sťažňom sú veľké kajuty. Kormidlo má krásne ozdoby a celkovo vidno, že si lodiari dali záležať. Ostatné lode sú dvojstážňové.

V kajute kapitána už čaká Elon Marasken. Ten, ktorí prežil Varenine besnenie, je teraz kráľom. Netreba sa čudovať, rod Maraskenov je mimoriadne mocný a ich najväčší konkurenti zaznamenali porážky v bojoch s elfmi. Elona si zvolili bez problémov. Niekedy sú to dlhé naťahovačky a spory, ale v tomto prípade to išlo veľmi hladko. Neznamená to, že lorda zo západu uznávajú všetci lordi z východu. Nič proti nemu však nemajú a v zlých časoch potrebujú dobrého vodcu.

„Tak tu je. Sadni si. Povedz nám, kto si. Ale pravdu. Ak by si klamala, zistili by sme to.“

Kapitán privádza dievčinu a tá si pokojne sadá do jedného z drevených kresiel, ktoré sa tiež dajú sklopiť na lehátko.

„Volám sa Salia a chcela by som pomstiť svoju sestru, rodičov a kamarátov.“

„Kto im ublížil?“ Pýta sa kráľ Elon.

„Neviem, ako sa volá. Ale je to elfka a má takú svetlú kožu a vie čarovať.“

„Je veľmi vysoká?“

„Nie, nie je. Skôr je taká ako ja.“

„Ak je pravda, čo hovoríš, tak máme spoločného nepriateľa. Ona zabila aj kráľa Belmana a niekoľkých vážených lordov z celého kráľovstva.“

„Prečo to urobila?“

„Nevieme presne, ale myslím si, že je pod vplyvom boha smrti a niektoré jej plány úplne nevyšli. Mala záujem o to, aby sme zosilnili boj proti svetlým elfom. To by sa jej, ako temnej elfke, hodilo.“

„Svetlí elfovia? Tmaví elfovia? Nikdy som o takom nepočula.“

„Budeš o nich počuť a my s nimi budeme bojovať.“

Kapitán ukazuje čierny nôž. V rovnakej farbe je rúčka i čepeľ. Rozhodne nie práca žiadneho človeka.

„Ako si k tomuto prišla?“

„Tá elfka ma s ním chcela zabiť, ale ušla som. Chcela aby som prišla až ku kráľovi a povedala mu... už neviem presne čo, ale niečo strašné.“

„Tak to sa ti podarilo.“

„Zaútočila na ovocné sady a na blízke dediny. Pomáhali jej elfovia s lukmi.“

„Kapitán, mapu!“

Elon si necháva priniesť mapu a ukladá ju na najväčší stôl. Na jej konce ukladá predmety, ktoré sú poruke. Berie si do ruky brko.

„Tu sú ovocné sady. Na ceste k Aringoldu od elfov. Je to len kúsok od hraníc s elfmi. Sem sa mohli dostať celkom jednoducho, v ceste im nestála žiadna pevnosť. Mohli urobiť rýchlu akciu bez toho, aby to vzbudilo nejaké podozrenie.“

„Prečo by to robili? Prečo nezaútočili na nejakú pevnosť, ak chceli, aby sme poslali viac vojakov?“

„Strach. Chcú vzbudiť strach, že nepriateľ môže byť kdekoľvek. Strach je účinný. O škodu nejde. Bez pár jabĺk prežijeme. Tu Salia bola jednoducho v nesprávnom čase na nesprávnom mieste. Medzi sadmi a dôležitými mestami ríše sú naše pevnosti. Navyše tu sú kopce. Tu by rytieri Laskerov nevyhrali žiadnu veľkú bitku. Pre skupiny elfov je to ideálny terén a im rozhodne žiadne stromy nevadia. Ak má Salia pravdu a boli použité luky, tak to mi sedí skôr na lesných než na podzemných elfov. Laskeri vedia o týchto skupinách viac ako my. Máme nejakého Laskera na palube?“

„Laskera asi nie. Neviem o tom. Ale tu Gergen je od Ovendallov.“

„Je to pravda, Gergen?“

„Je.“

Kráľ sa znovu pozerá do mapy. Prezerá si územie Ovendallov. Leží medzi južnou časťou ríše a Laskermi. Tiež sú pri elfoch. Ovendall nikdy nebol tak veľký rod, ako Maraskeni alebo Laskeri, ale občas sa časť slávy upriamila aj na nich. Ovendall a Lasker sú veľmi podobné rody. Sú na východe, susedia s elfmi, spolupracujú – a sú odkázaní na obilie zo západu.

„Poznáš tých elfov? Vieš rozdiely medzi nimi?“

„Niečo viem. Pred dlhými rokmi sa rozdelili. Časť je na povrchu a časť sa ukrýva v dierach ako potkany.“

„Ty ich nemáš v láske, však?“

„My chceme ich územie, oni nás chcú zabíjať. Dlhé priateľstvá nemôžu vydržať.“

„Aké sú medzi nimi rozdiely?“

„V podstate je to jednoduché. Tých klasických pozná každý a tí tam dole sú krutí blázni čo vedia čarovať a dokonca sa ti dostať do hlavy. Prvých nechcem nasrať a keď naseriem tých druhých, tak vylezú z jaskýň a nebudú mať zľutovanie. Ešte je tam pár rozdielov v tom, v čo veria, neveria, nejaké tie filozofické úvahy a ich pohľad na harmóniu.“

„To by ma zaujímalo. Ako je to s tou harmóniou?“

„Podľa tých hore je všetko súčasťou harmónie a podľa tých dole je to všetko blbosť.“

„Vedel by si si predstaviť, že by skutočne silný čiernokňazník temných elfov vedel očarovať lesných elfov?“

„Nedávno sa to stalo, nie?“

„Neviem, či je dobre, že ideme do vojny proti takým nepriateľom.“

„Nieкто ich musí zastaviť. Tak prečo nie my?“

Diskusie pokračujú a Salia sa snaží byť ticho. Počúva jednotlivé rozdiely, informácie o lodiach a pozemných armádach, bojové plány. Nikto ju nevyháňa a ona sa snaží byť čo najviac nenápadná. Ticho sedí a čaká.

„Čo si o tom myslíš ty?“

Po chvíli sa Elon začína pýtať na Saliin názor.

„Myslím si, že ak mi dáte ten čierny nôž, môžem byť užitočná.“

„Na čo by ti bol? Ako by si ho použila?“

Mladá žena ukazuje, čo dokáže. Rýchlo berie nôž z ruky kapitána a znovu si sadá na svoje drevené kreslo.

„To uvidíme.“

„Sestru ti to nevráti. Ani rodičov.“

„Potom potrebujem novú rodinu.“

Všetci sa udivene pozerajú na Saliu a tá sa na nich jemne usmieva. Vie, čo má urobiť. Taktiež vie, kto všetko jej v tom môže pomôcť.

19. kapitola – Beznádej

Východné tunely sú zradné. Neprešiel ani deň od Saarenovej smrti a už pribúdajú ďalšie obete. Nekonečné tunely sú neosvetlené a plné nástrah. Kedysi dávno postavené mosty sa rozpadávajú a na jaskynných podlahách sa šmýka. Aj skúsení dobrodruhovia by tu mohli zablúdiť.

Gerana a jej učnice sa pokúšajú aspoň trochu osvetliť temné chodby, ale jednotvárna činnosť im rýchlo uberá vnútornú energiu. Niekoľko bojovníkov sa vie rýchlo dostať cez nehostinný terén, ale pre veľkú skupinu je to ťažká skúška. Zvlášť Eludia sa snaží pomáhať tým najpomalším, čo sa stretáva s veľkým nepochopením.

Helana sa po veľmi krátkej úvahe rozhodla, že jedného z tých najmenej schopných popraví. Zrýchľuje to postup, ale každému, i jej je jasné, že toto nie je riešenie. Mnohí Arini sa teraz oveľa viac boja Helany než všetkého, na čo narazia. Nestojí o Turknutove názory. Je celkom presvedčená, že viesť má ona.

Temní elfovia sa dokážu vďaka krvnej mágií dozvedieť o udalostiach vo svete. To je počas pochodu veľmi dôležité. Tí najpomalší poslúžia po svojej smrti práve na tento účel. Hlavne vtedy, keď niet zajatcov. Všetky zistenia sú okamžite posielané Helane a jej sestre.

„Čo si zistil, Sagrat?“

„Zlé správy. Potvrdil to ďalší rituál. Pred nami je ešte dlhá cesta, ale nemôžeme sa vrátiť.“

„Elfovia sa dostali do podzemia?“

„Nie. Tí sem nepôjdu. Počkajú nás inde. Vedia čiastočne blokovať našu mágiu, tak môže byť ich pohyb pred nami skrytý. Trolovia preberajú naše územia. Algebani idú za nami. Časť z nich sa chce k nám pridať, ale možno je tam aj niekto, kto nám chce ublížiť.“

„Sakra. Prečo muselo tak veľa dobrých černokňazníkov pomrieť? Potrebujem presné informácie, nie neisté dohady. Čo ešte vieš?“

„Herdan proti nám posielala každého. Nevidím do veľkej diaľky, ale trpaslíci nám chcú zablokovať cestu.“

„Pár sme ich cestou zabili. Z nich nemám strach.“

„Možno nie sú nebezpeční, ale spomalia nás. Stále si myslím, že pri Lanisporte na nás bude čakať hneď niekoľko armád a zmasakrujú nás.“

„S elfmi sa dohodneme, alebo zomrú. S ľuďmi tiež. Nemáme sa čoho báť.“

„Nie je nás tak veľa, aby sme všetkých porazili. Nepresúvajú sa len bojovníci, ale aj vdovy a siroty. Vážne chceš, aby sa každý z nich postavil do formácie a bojoval?“

„Nájdeme miesto, kde budeme žiť. Iné jaskyne. Alebo budeme žiť pod Arowe. Až tam budeme, všetci budeme v bezpečí a založíme si nový domov.“

Sagrat sa ukláňa a odchádza na svoje pôvodné miesto. O velení si myslí svoje. Čoraz viac je presvedčený, že jeho a všetkých ostatných vedie tá nová vodkyňa do záhuby. Je presvedčený, že cieľ je nemožné dosiahnuť, nech už je cieľom čokoľvek.

Dobre vie, prečo sú jeho predpovede z krvavých rituálov len čiastočné. Ten fialový dráčik to blokuje. Čím bližšie je k nemu, tým je jeho vlastná magická sila slabšia. Napriek tomu vie veci, ktoré sa neodvažuje povedať. Blíži sa bitka, ktorú nemožno vyhrať.

„Turknut, musím s tebou hovoriť.“

„Čo sa deje?“

„To, čo ti poviem, nemôžeš povedať Helane. Teraz ešte nie. Rozumieš?“

„Rozumiem. Máš pochybnosti o nej.“

„Oprávnené. Myslím si. Teda viem, že ak sa dostaneme k Lanisportu, bude po nás.“

„Nemyslím si, že by nám obyvatelia toho mestečka mohli ublížiť.“

„Je to prístav. Sú tam hory. Tak ako my máme informácie o plánoch našich protivníkov, tak aj oni vedia o nás. Počkajú tam na nás a rozsekajú nás.“

„Elfovia? Ludia? Trpaslíci? Kto?“

Sagrat skláňa hlavu. To, čo vie, sa veľmi ťažko vyslovuje. Už len zamyslenie sa nad tým, kto všetko môže chcieť ich smrť, vedie k hlbokým depresiám.

„Tak kto? Hovor!“

„Všetci.“

„Ako všetci?“

„Ludia. Posielajú jazdcov i početnú pechotu. Dopravia sa do Lanisportu na lodiach, ktoré pripravili špeciálne kvôli nám. Pridajú sa k nim všetci miestni, ktorým Herdan povedal, že sme hrozba. Všetci zo Zeleného ostrova, Čierny rád i Čierna ruka. Temní elfovia zo severu, Nymrethi. K tomu elfovia. Veľa elfov. Stavili všetko na jednu kartu. Pripravujú sa proti nám trpaslíci, možno narazíme na trolov. Herdan nás tiež postaví proti sebe. To je presila, akú nemôžeme zvládnuť.“

„Keď to takto zhrňaš, tak je to jasné. Toto sa nedá zvládnuť. Nemôžeme poraziť všetkých. Ani keby sme bojovali s každým zvlášť.“

„Nemôžeme sa ani vzdať. Každý chce odmenu za to, že nás pozabíja. Navyše nás vedie Helana a som si istý, že je iná, ako kedysi. Niečo sa s ňou stalo.“

„Máme fialového dráčiika. Ten môže aspoň s kúzelníkmi trochu pomôcť. Proti šípom nám však nepomôže.“

„Ani proti mečom. Stačí, aby nás uzavreli a nechali vyhladovať.“

„S pár veľkými kameňmi by sa im to mohlo podariť. Nepotrebujem vedieť čary na to, aby som vedel, ako sa zbaviť nájazdníkov z tunelov.“

„Je tu ešte niečo. Herdan. Berie naše prežitie ako zábavu.“

„To nám nepomôže.“

„Môže pomôcť.“

Sagrat vyzýva Turknuta, aby išiel s ním do malého vedľajšieho tunela, kde ich nebudú vidieť ostatní. Turknut súhlasí.

„Herdan nám môže pomôcť. Len on dokáže oslabiť rady našich nepriateľov.“

„Prečo by to robil?“

„Pretože ak nič nespravíme, je po nás. Musíme riskovať. Nevieť, či nám pomôže, ale ak sa nepokúsime získať jeho priazeň, tak tu už dlho nebudeme.“

„To, čo navrhuješ, môže byť považované za zradu. Nemôžeme žiadať boha smrti o láskavosť. On nám spôsobil veľa utrpenia. Prečo by nám pomáhal?“

„Pretože utrpenie miluje. Určite ublíži aj našim nepriateľom, ale možno až po tom, čo tu my nebudeme.“

„Ako to chceš urobiť?“

„Potrebujem pomoc Gerany. Musíme ju presvedčiť.“

„Nebude ťa poslúchať.“

„Teba bude.“

„Keď myslíš...“

20. kapitola – Dve sestry

Gerana neverí vlastným očiam ani ušiam. Jej sestra sa zbláznila, všade je množstvo nepriateľov a každý Arin ide proti neskutočnej presile. Navyše ju Sagrat a Turknut prosia, aby sa modlila k tomu, kto vytvoril toľko utrpenia.

Rozmýšľa nad Varenou. Tá mala takú veľkú moc. Dokázala v podstate čokoľvek. Ale zomrela. Zabili ju vlastní. Môže menovať všetkých, ktorí na tejto ceste alebo tesne pred ňou umreli. Taren, Darken, Sian, Varena, Saaren a mnohí ďalší. Hrdinovia i tí, čo len povedali svoj názor a zaplatili za to životom.

Ak by aj skutočne žiadala o pomoc Herdana, prišla by o všetko. Zabili by ju. Jej sestra by ju vlastnoručne uškrtila. Má pocit, že je niečo viac a dokazuje to pokojne i cez mŕtvoly. Nie je veliteľka, ale dobre vie, že zajtra dôjdu posledné potraviny a voda. Aj to, že čím ďalej idú, tým sú jaskynné systémy viac neprebádané. Zo začiatku bolo vidno udržiavanie od temných elfov i staré chodby trpaslíkov. Potom už len trpaslíkov. Teraz už nič. Každý jeden krok je viac náročný ako ten predtým.

Popularita jej sestry klesá a aj u samotných Arinov sa čoraz viac hovorí o vzbure. Kto však bude viesť? A kam? Kde je Daerryl, ktorý mal priateľov všade v podzemí i nad zemou? Kde je... Eraniel? To je odpoveď. Eraniel. Jej meč.

Gerana rýchlo beží dopredu. Energická Helana vedie celú skupinu.

„Použi meč. Počuješ? Použi meč. Skrýva sa v ňom zvláštna sila, ktorá nám pomôže.“

„Aká sila? O čom hovoríš? Viem komu patril a posluži v boji. Navyše si s ním svietim.“

„Eraniel nie je bohyňa podzemia. Je to bohyňa vedenia, múdrosti. Bude vedieť, ako sa dostať z týchto jaskýň. Musí existovať aj iný východ, ako ten pri ľudských prístavoch.“

„Ideme tam. Ak sa nám niekto postaví do cesty, zničíme ho.“

„Viem, čo treba urobiť. Požičaj mi na chvíľu ten meč.“

„Nie. Meč je môj. Už si mi ho chcela raz zobrať. Buď rada, že nakoniec nie si v reľaziach. Skutočne by si si to zaslúžila.“

„Čím skôr bude ten meč pod Arowe, tým skôr budeš silnejšia. Dočkáš sa veľkých bojov. Vybojuješ víťazstvá.“

„Nie som hlúpa. Viem, o čo ti ide. Chceš ten meč pre seba. Ale je môj. Rozumieš? Nikdy ho nebudeš mať. Už sme oň bojovali a vyhrala som. Si slabá. Mám draka a ten utlmí tvoju mágiu.“

„Ako chceš. Urobíme to po mojom.“

Gerana sa dotýka dráčiika. Ten sa nechá škrabkať. Zdá sa, že mu niečo hovorí neznámym jazykom.

„Čo mu hovoríš?“

„Pravdu.“

„Akú pravdu?“

„Ten svetielkujúci meč ti nepatrí.“

„Ty ho nikdy nebudeš mať.“

„To nevadí.“

Malý dráčik vzlietol a škrabol Helanu po tvári. Rozprestrel krídla a dal sa na let k zadným radám temných elfov.

„Čo to má znamenať?“

„Meč patrí všetkým, nie tebe. Turknut, zober ho.“

„Zatkňte ich. Ja tu velím! Sú to zradcovia!“

Herdan si nemohol želať krajšie divadlo. Medzi dvomi tábormi vzniká bitka. Nazlostená sestra sa púšťa do sestry. Mágia poráža hrubú silu. Po chvíli dávajú všetci, čo bojovali za Helanu, zbrane na zem. Trinásť mŕtvych za krátky okamih. Helana končí v reťaziach.

„Ako si to môžeš dovoliť. Ty nebudeš mať ten meč!“

„Ani ty nie,“ odpovedá Gerana a podáva meč Turknutovi.

Veliteľ sa dotýka meča, ale nič iné s ním nedokáže. Akákoľvek mágia je neúčinná. Podáva ho Sagratovi a ani on nedokáže využiť jeho potenciál.

„Gerana, zober si ho ty. Zaslúžiš si.“

„Nie, u mňa nebude. Zožňte nejakú dobrú bojovníčku. Niekoho, komu dôverujete. Musíme nájsť najlepšiu cestu pre nás, pre všetkých.“

Po krátkej chvíli je meč v rukách jednej z bojovníčok, ktorá spolu s ostatnými pochodovala úplne na začiatku. Meč krásne žiari.

„Čo vidíš? Kde je najbližší východ z podzemia?“

„Pri Lanisporte.“

„A druhý najbližší?“

Pokračovanie

Pokračovanie príbehu je k dispozícii v ďalších knihách. Priame pokračovanie, Sen o domove, nájdete v Greenie knižnici. Môžete sa tešiť na nové postavy, ako i pokračovanie príbehu postáv z tejto knihy.

Greenie knižnica: <http://greenie.elist.sk>